

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Υπεύθυνος έκδόσεως:

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΜΝΗΜΗ

ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπευσάντων
ἱερομαρτύρων (δ' αἰῶν)

Λαυρεντίου ὁσίου τοῦ Μεγαρέως.

Ἦχος πλ. β' Ἑωθινόν στ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προοιμιακός. Εἰρηνικά.

«Κύριε, ἐκέκραξα ...».

Στιχηρά.

α) *Τά ἐξη ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἡχου
ἀπό τό βιβλίον τῆς Ὀκτωήχου.*

β) *Καί τέσσερα τροπάρια τῆς ἑορτῆς
ἀπό τό Βιβλίον τοῦ Τριωδίου· τά ἐξῆς:*

Ἦχος πλ. β΄. Ὁλην ἀποθέμενοι.

1.

Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός·
ἀπό φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραήλ
ἐπὶ τόν Κύριον.

66

Ὄταν μέλλῃς ἔρχεσθαι,
κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι,
Κριτά δικαιοσύνη, ἐπὶ θρόνου δόξης Σου καθεζόμενος,
ποταμός πύρινος πρό τοῦ Σοῦ βήματος
καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας,
παρισταμένων Σοι
τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων,
ἀνθρώπων κρινομένων τε
φόβῳ, καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε·
τότε ἡμῶν φεῖσαι
καί μοίρας καταξίωσον, Χριστέ,
τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγγνος,
πίστει δυσωποῦμέν Σε.

2.

Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Ψαλ. 129,7

8

Βίβλοι ἀνοιγήσονται,
φανερωθήσονται πράξεις
ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν
τοῦ ἀστέκτου βήματος· διηγήσει δέ
ἡ κοιλὰς ἅπασα φοβερῶ ἠρώγηματι
τοῦ κλαυθμῶνος, πάντα βλέπουσα

τούς ἁμαρτήσαντας
 ταῖς αἰωνίζουσαις κολάσεσι
 τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ Σου
 παραπεμπομένους καί ἄπρακτα
 κλαίοντας, οἰκτίρμον·
 διό Σε δυσωποῦμεν, Ἀγαθέ·
 φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων Σε,
 μόνε πολυέλεε.

3.

Αινεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
 ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Ψαλ. 116,1

Ηχήσουσι σάλπιγγες
 καί κενωθήσονται τάφοι
 καί ἐξαναστήσεται
 τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα φύσις ἅπασα·
 οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι,
 προσδοκῶντες μισθόν λήψεσθαι·
 οἱ ἁμαρτήσαντες
 τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες
 εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
 καί τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι.
 Κύριε τῆς δόξης,
 οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
 καί τῆς μερίδος ἀξίωσον
 τῶν ἠγαπηκότων Σε.

4.

Οτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
 μένει εἰς τόν αἰῶνα.

2

Κλαίω καί ὀδύρομαι,

ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω
 τό πῦρ τό αἰώνιον,
 σκότος τό ἐξώτερον καί τόν τάρταρον,
 τόν δεινόν σκώληκα,
 τόν βρυγμόν αὐθίς τε
 τῶν ὀδόντων καί τήν ἄπαυστον
 ὀδύνην μέλλουσαν
 ἔσσεσθαι τοῖς ἄμετρα παιάσασι
 καί Σέ τόν Ὑπεράγαθον
 γνώμη πονηρᾶ παροργίσασιν
 ὧν εἷς τε καί πρῶτος
 ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
 ἀλλά, Κριτά, τῷ ἐλέει Σου
 σῶσόν με, ὡς εὖσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

(Δαυιήλ 7, 9-10,26)

Ὅταν τίθωνται θρόνοι
 καί ἀνοίγωνται βίβλοι
 καί Θεός εἰς κρίσιν καθέζεται,
 ὦ ποῖος φόβος τότε!
 Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ
 καί ποταμοῦ πυρός ἔλκοντος,
 τί ποιήσομεν τότε
 οἱ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις
 ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι;
 Ὅταν δέ ἀκούσωμεν καλοῦντος Αὐτοῦ
 τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρός
 εἰς βασιλείαν,
 ἀμαρτωλοὺς δέ ἀποπέμποντος
 εἰς κόλασιν
 τίς ὑποστήσεται

τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν;
 Ἀλλὰ, μόνε φιλάνθρωπε Σωτῆρ,
 ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων,
 πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ
 διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας,
 ἔλεησόν με.

Καί νῦν.

Τό ἀ΄ δευτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Εἴσοδος.

Φῶς Ἰλαρόν.

Προκείμενον.

Ἀναγνώσματα

Σημείωση: Ἐπειδὴ ἡ Ἀκολουθία δέν ἔχει ἀναγνώσματα, προτείνουμε νά συμπληρωθῇ μέ ἀνάγνωση ἀπό τό 7ο κεφάλαιο τοῦ Βιβλίου τοῦ Δανιήλ.

Ἐκτενής. Πληρωτικά.

Εἰς τὴν Λιτήν

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρὺς.

Τό δίδαγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Τάς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολάς
 οὕτω πολιτευθῶμεν·
 πεινῶντας διαθρέψωμεν,
 διψῶντας ποτίσωμεν,
 γυμνοὺς περιβαλώμεθα
 ξένους συνεισαγάγωμεν,
 ἀσθενοῦντας καί τοὺς ἐν φυλακῇ
 ἐπισκεψώμεθα·
 ἵνα εἴπη καί πρὸς ἡμᾶς
 ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν·

Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου,
κληρονομήσατε
τὴν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος βαρῦς.

Υπό τὴν σὴν, Δέσποινα, σκέπην
πάντες οἱ γηγενεῖς
προσπεφευγότες βοῶμεν σοι·
Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν
ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων
καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα.

Τὰ ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἡχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οἶμοι, μέλαινα ψυχὴ!
ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις;
ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι;
τί οὐκ ἐνδυμῆ
τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου;
τί οὐ τρέμεις ὄλη
τό φρικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος;
Ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθῆσῃ;
Τὰ ἔργα Σου παρίστανται
πρὸς ἔλεγχόν Σου·
αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι.
Λοιπόν, ὦ ψυχὴ,
ὁ χρόνος ἐφέστηκε,
δράμε, πρόφθασον,
πίστει βόησον·
ἡμαρτον, Κύριε, ἡμαρτόν Σοι·

ἀλλ' οἶδα, φιλάνθρωπε,
τό εὖσπλαγχνόν Σου·
ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μή χωρίσης με
τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως
διὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοδοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἄνύμφευτε Παρθένε,
ἦ τόν Θεόν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις
δέχου, Πανάμωμε·
ἦ πᾶσι χορηγοῦσα
καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,
νῦν τάς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

«*Νῦν ἀπολύοις...*»

**Ἀπολυτίκιον τό ἀναστάσιμον.
Θεοδοκίον.**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά.

«*Θεός Κύριος ...*»

**Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον
Ἦχος πλ. 6'**

Ἰωάν. 20, 11-18 Ὁγδοοῦ Εὐθινό

Ἄγγελικαί δυνάμεις ἐπί τό μνήμα Σου
καί οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
καί ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,

ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
 ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
 μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
 ὑπήντησας τῇ Παρθένω,
 δωρούμενος τήν ζωήν.
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 Κύριε, δόξα Σοι.

Θεοτοκίον.

Ο τήν εὐλογημένην
 καλέσας Σου Μητέρα
 ἤλθες ἐπί τό Πάθος ἐκουσία βουλή
 λάμψας ἐν τῷ Σταυρῷ,
 ἀναζητῆσαι θέλων τόν Ἀδάμ,
 λέγων τοῖς Ἀγγέλοις·
 Συγγάρητέ Μοι,
 ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή.
 Ὁ πάντα σοφῶς οικονομήσας, δόξα Σοι.

Καθίσματα.

Μετά τήν ἀστιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου:

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου,
 τοῦ Ἄδου ὀδυρομένου
 ἡ Μαρία ἐβόα
 πρός τούς κεκρυμμένους Ἀποστόλους·
 ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται
 κηρύξατε τόν τῆς Ἀναστάσεως λόγον·
 ἀνέστη ὁ Κύριος,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ Σου

Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἔκλαιε βοῶσα
καί κηπουρόν Σε νομιζουσα ἔλεγε·
ποῦ ἔκρυψας τήν αἰώνιον Ζωήν;
Ποῦ ἔθηκας τόν ἐπί θρόνου Χερουβεΐμ;
Οἱ γάρ Τοῦτον φυλάσσοντες,
ἀπό τοῦ φόβου ἀπενεκρώδησαν·
ἤ τόν Κύριόν μου δότε μοι,
ἤ σύν ἐμοί κραυγάσατε·
ὁ ἐν νεκροῖς καί τούς νεκρούς
ἀναστήσας δόξα Σοι.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Προϊστορεῖ ὁ Γεδεών τήν σύλληψιν
καί ἐρμηνεύει ὁ Δαυΐδ
τόν τόκον Σου Θεοτόκε·
κατέβη γάρ ὡς ὑετός ἐπί πόκον
ὁ Λόγος ἐν τῇ γαστρί Σου
καί ἐβλάστησας ἄνευ σπορᾶς, Γῆ Ἁγία,
τοῦ κόσμου τήν σωτηρίαν,
Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν,
ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν 6' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου ἕτερα:

Ἡ ζωή ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο·
καί σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο·
ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα,
στρατιῶται ἐφύλαττον Χριστόν·
καί τούς ἐχθρούς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας,
ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Προϊστορεῖ ὁ Ἰωνᾶς
τόν τάφον Σου

καί ἐρμηνεύει Συμεών
 τὴν ἔγερσιν τὴν ἐνδεον,
 ἀθάνατε Κύριε!
 Κατέβης γάρ ὡσεὶ νεκρὸς ἐν τῷ τάφῳ
 ὁ λύσας Ἰδοῦ τὰς πύλας
 ἀνέστης δὲ ἄνευ φθορᾶς ὡς Δεσπότης
 τοῦ κόσμου εἰς σωτηρίαν,
 Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
 φωτίσας τοὺς ἐν σκότει.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε,
 ἰκέτευε τὸν Υἱόν Σου
 τὸν ἐκουσίως
 προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ
 καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν,
 Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν,
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἄμωμος.

Τὰ Εὐλογητάρια

Ἡ Ὑπακοή.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ Σου
 θανάτῳ Χριστέ,
 πύλας τοῦ Ἰδοῦ συντρίψας ὡς Θεός,
 ἡνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον
 καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον α΄.

Εν τῷ οὐρανῷ
 τούς ὀφθαλμούς μου αἴρω
 πρὸς Σέ Λόγε·
 οἴκτειρόν με, ἵνα ζῶ Σοι.

Ελέησον ἡμᾶς
 τούς ἐξουθενημένους
 καταρτίζων εὐχρηστα
 σκεύη Σου Λόγε.

Δόξα. Καί νῦν.

Αγίω Πνεύματι,
 πανσωστική αιτία·
 εἴ τιμι τούτων κατ' ἀξίαν πνεύση
 τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς,
 πτεροῖ, αὖξει,
 τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον β'.

Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν,
 οὐδεῖς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο,
 ἐχθροῦ πάλαισμα·
 οἱ νικῶντες γάρ ἐνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν,
 μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ
 ὡς στρουθίου Λόγε·
 οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ῥυσθῆναι
 φιλαμαρτήμων ὑπάρχων;

Δόξα. Καί νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν
 εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία·
 ἰσουργόν γάρ τῷ Πατρὶ ἐστι καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον
ἐχθροῖς φοβεροί
καὶ πᾶσι θαυμαστικοί·
ἄνω γὰρ ὀρῶσιν.

Ἐν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν
ὁ τῶν δικαίων κληῖρος
ἐπίκουρόν Σε ἔχων,
Σῶτερ οὐκ ἐκτείνει.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄγίω Πνεύματι,
τό κράτος ἐπὶ πάντων
ὅπερ αἱ ἄνω στρατηγίαι προσκυνοῦσι
σύν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον. Ψαλμός 79.

Κύριε ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν Σου
καὶ ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμᾶς.

3

Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

2

Ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου

ΤΟ ΕΚΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Λουκ. 24,36-53

**Ἡ ἐμφάνιση στοὺς μαθητές
καὶ ἡ ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ.**

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

ΣΤΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

Αναλυτικότερη περιγραφή από τον Λουκά της εμφάνισης του Αναστάσιου Κυρίου στους Μαθητές Του, τό βράδυ τής πρώτης ημέρας, τήν όποίαν περιγράφει καί ό Μάρκος στό 16, 14-18 (περιλαμβάνεται στό Γ΄ Έωθινό), καί ό Ίωάννης στό 20, 19-25 (Θ΄ Έωθινό).

Η διήγηση εΐναι συνέχεια εκείνης πού διηγείται τό Ε΄ Έωθινό, τής εμφάνισης του Χριστού στους δύο μαθητές πού μετέβαιναν τό απόγευμα στό χωριό Έμμαούς.

Ό αναστάς Κύριος τό βράδυ τής πρώτης ημέρας έρχεται εκεί πού οι μαθηταί εΐναι συνηγμένοι για τό Δείπνο, τρώει μπροστά τους καί τους θυμίζει τά λόγια πού τους έλεγε άλλοτε, ότι ήλθε να πραγματοποιήση τις προφητείες πού προανήγγειλαν τον έρχομό Του. Τότε τους άνοιξε τον νοϋ να κατανοούν τις Γραφές, δηλαδή να καταλαβαίνουν τις Προφητείες πού μιλούν για Αυτόν, καί τους παρήγγειλε να περιμένουν στα Ίεροσόλυμα να τους στείλη τό Άγιον Πνεϋμα. Τους κατέστησε δέ μάρτυρες, να διαλαλούν τά όσα συνέβησαν στή ζωή Του στον κόσμο. Έδω φαίνεται πόσο στενή εΐναι ή σχέση

Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης. (Βλ. ὑπ. Τρεμπ.)

Ἐπειτα ὁ Λουκάς παραθέτει τό ἄλλο περιστατικό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖο συνέβη 40 μέρες ἀργότερα. Ὁ Χριστός πῆγε τούς Μαθητές στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τούς εὐλόγησε καί ἀνελήφθη.

36 **Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,**

Τόν καιρό ἐκείνο

ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν

ἔστη ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ

καί λέγει αὐτοῖς:

- Εἰρήνη ὑμῖν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἀναστήθηκε, στάθηκε ἀνάμεσα στούς μαθητές Του καί τούς λέει: Εἰρήνη σέ σᾶς!

37 **Πτοηθέντες δέ καί ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.**

Ἀπό τήν ταραχή καί τό φόβο νόμιζαν ὅτι ἔβλεπαν φάντασμα.

38 **Καί εἶπεν αὐτοῖς:**

- Τί τεταραγμένοι ἐστέ

καί διά τί διαλογισμοί ἀναβαίνουσιν

ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Ἐκεῖνος τούς εἶπε: Γιατί εἶστε

τρομαγμένοι καί γιατί γεννιοῦνται

στήν καρδιά σας ἀμφιβολίες;

39^ο Ἴδετε τὰς χεῖρας μου
καί τούς πόδας μου,
ὅτι αὐτός Ἐγώ εἰμι·

Κοιτάξτε τά χέρια μου καί τά πόδια
μου γιά νά βεβαιωθεῖτε ὅτι εἶμαι Ἐγώ
ὁ ἴδιος.

ψηλαφήσατέ με καί ἴδετε,
ὅτι Πνεῦμα σάρκα καί ὀστέα οὐκ ἔχει,
καθώς Ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα.

Ψηλαφήστε με καί δεῖτε· ἓνα
φάντασμα δέν ἔχει σάρκα καί ὀστᾶ,
ὅπως βλέπετε πώς ἔχω Ἐγώ.

40 Καί τοῦτο εἰπών,
ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας
καί τούς πόδας.

Καί λέγοντας αὐτά τούς ἔδειξε τά
χέρια καί τά πόδια Του.

41^ο Ἐπι δέ ἀπιστούντων αὐτῶν
ἀπό τῆς χαρᾶς
καί θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς·

Καθώς αὐτοί ἀπό τῆς χαρᾶς καί τῆς
ἐκπληξῆς τους δέν πίστευαν στά μάτια
τους καί ἀποροῦσαν, τούς ρώτησε ὁ
Ἰησοῦς·

42 -Ἐχετε τι βρώσιμον ἐνθάδε;
Ἐχετε τίποτε φαγώσιμο;
Οἱ δέ ἐπέδωκαν Αὐτῷ
ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος
καί ἀπό μελισσίου κηρίου·

43 **καί λαβῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.**

Αὐτοί τότε Τοῦ ἔδωσαν ἓνα κομμάτι
ψητό ψάρι καί ἓνα κομμάτι κυρήθρα
μέ μέλι. Τά πῆρε καί τά ἔφαγε
μπροστά τους.

44 **Εἶπε δέ αὐτοῖς·**

Ἔστερα τούς εἶπε:

- Οὗτοι οἱ λόγοι,
οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς
ἔτι ὧν σὺν ὑμῖν,

Αὐτά ἐννοοῦσα μέ τά λόγια πού σᾶς
ἔλεγα, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μαζί σας,
ὅτι δεῖ πληρωθῆναι
πάντα τά γεγραμμένα
ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως
καί προφήταις καί ψαλμοῖς περί Ἐμοῦ.
ὅτι δηλαδή πρέπει νά ἐκπληρωθοῦν
ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα γιά Μένα στό
νόμο τοῦ Μωϋσῆ, στούς Προφῆτες καί
στούς Ψαλμούς.

45 **Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τόν νοῦν
τοῦ συνιέναι τάς Γραφάς·**

Τότε τούς φώτισε τό νοῦ, γιά νά
καταλαβαίνουν τίς Γραφές,

46 **Καί εἶπεν αὐτοῖς·**

Καί τούς εἶπε:

- Ὅτι οὕτω γέγραπται
καί οὕτως ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν

Οἱ Γραφές λένε ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νά
γίνει, κι ἔτσι ἔπρεπε νά πάθει ὁ
Μεσσίας,

καί ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν

τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ

ν' ἀναστηθεῖ ἀπό τούς νεκρούς τῆ
τρίτῃ μέρᾳ

47 καί κηρυχθῆναι ἐπί τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ

μετάνοιαν καί ἄφεσιν ἁμαρτιῶν

εἰς πάντα τά ἔθνη,

ἀρξάμενον ἀπό Ἰερουσαλήμ.

καί νά κηρυχτεῖ στό ὄνομά του
μετάνοια καί ἄφεση ἁμαρτιῶν σ' ὅλα
τά ἔθνη, ἀρχίζοντας ἀπό τήν
Ἰερουσαλήμ.

Ἵμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων.

Ἔσεῖς εἶστε μάρτυρες ὅλων αὐτῶν.

48 Καί ἰδοῦ ἐγώ

ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν

τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς·

Κι ἐγώ θά σᾶς στείλω αὐτό πού σᾶς
ὑποσχέθηκε ὁ Πατέρας μου.

49 Ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει

Ἰερουσαλήμ

ἕως οὔ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.

Ἔσεῖς καθῆστε στήν Ἰερουσαλήμ
ὡσότου ὁ Θεός σᾶς ὀπλίσει μέ τή
δύναμή του.

- 50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτούς ἔξω
 ἕως εἰς Βηθανίαν
 Κατόπιν τούς ὁδήγησε ἔξω ἀπὸ τῆν
 πόλιν ὡς τὴ Βηθανία,
 καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας Αὐτοῦ
 εὐλόγησεν αὐτούς.
 σήκωσε τὰ χέρια Του καὶ τούς
 εὐλόγησε.
- 51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν Αὐτόν
 αὐτούς
 διέστη ἀπ' αὐτῶν
 καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.
 Καθὼς τούς εὐλογοῦσε, ἄρχισε ν'
 ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτούς καὶ ν'
 ἀνεβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν.
- 52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες Αὐτόν,
 ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ
 μετὰ χαρᾶς μεγάλης
 Αὐτοὶ τότε, ἀφοῦ τὸν προσκύνησαν,
 γύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ μεγάλη
 χαρὰ
- 53 καὶ ἦσαν διὰ παντός ἐν τῷ ἱερῷ
 αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.
 Ἀμήν.
 καὶ ἔμεναν συνεχῶς εἰς τὸ ναὸν
 ὑμνολογῶντας καὶ δοξολογῶντας τὸν
 Θεόν. Ἀμήν.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι!

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Ὁ Ν' Ψαλμός

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
 ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
 ὀρδρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
 πρὸς ναόν τόν ἅγιόν Σου,
 ναόν φέρον τοῦ σώματος
 ὄλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτιρμῶν κάθαρον
 εὐσπλάγγνῳ Σου ἐλέει.

Καί νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὄλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβεΐαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ελεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλὰ θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας Σου
 ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ Σοι·
 ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν Σου...

Οἱ Κανόνες.**Ἀπό γ' ὠδῆς.****Κοντάκιον τῆς Ὀκτωήχου****Ἦχος πλ. β΄. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.**

Τῆ ζωαρχικῆ παλάμη τοὺς τεθνεῶτας
 ἐκ τῶν ζοφερῶν, κευθμώνων ὁ Ζωοδότης,
 ἀναστήσας ἅπαντας Χριστός ὁ Θεός
 τὴν ἀνάστασιν ἐβράβευσε,
 τῷ βροτεῖῳ φυράματι·
 ὑπάρχει γάρ πάντων Σωτήρ,
 ἀνάστασις καὶ ζωὴ καὶ Θεός τοῦ παντός.

Οἶκος.

Τόν Σταυρόν
 καὶ τὴν Ταφὴν Σου Ζωοδότα
 ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνοῦμεν
 ὅτι τόν Ἄδην ἔδησας ἀθάνατε,

ὡς Θεός παντοδύναμος
καί νεκρούς συνανέστησας
καί πύλας τοῦ Ἄδου συνέτριψας
καί κράτος τοῦ θανάτου
καθεῖλες ὡς Θεός.

Διό οἱ γηγενεῖς, δοξολογοῦμέν Σε
πόθῳ τόν ἀναστάντα
καί καθελόντα ἐχθροῦ
τό κράτος τοῦ πανώλους
καί πάντας ἀναστήσαντα
τοῖς ἐπί Σοί πιστεύσαντας
καί κόσμον λυτρωσάμενον
ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ὄφεως
καί ὡς μόνον δυνατόν
ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ
λυτρωσάμενον ἡμᾶς·
ὄθεν ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς
τήν Ἀνάστασίν Σου
δι' ἧς ἔσωσας ἡμᾶς, ὡς Θεός τοῦ παντός.

Κάθισμα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
καί ἡ κρίσις δικαία
τά ἔργα μου δεινά·
ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάσωσον
καί κολάσεως λύτρωσαι·

ρῦσαι, Δέσποτα,
 τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
 καὶ ἀξιώσον
 ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

[Θεοδοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν
 καὶ Θεὸν Σου καὶ Κτίστην,
 πανάμωμε Ἄγνή,
 διὰ Πνεύματος θείου
 ἐν μήτρᾳ Σου ἐχώρησας
 καὶ φθορᾶς δίχα τέτοκας·
 Ὅν δοξάζοντες,
 Σέ ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε,
 ὡς παλάτιον
 τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης
 καὶ κόσμου ἀντιλυτρον.]

Ἔτερον Κάθισμα. Ἦχος πλ. β΄.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν
 καὶ θρηγῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς.
 Πῶς ἀπολογήσομαι
 τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ;
 Ποία δὲ παρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ
 ὁ ἄσωτος ἐγώ;
 Εὐσπλαγχνε Πάτερ,
 Υἱέ Μονογενές,
 τό Πνεῦμα τό ἅγιον,
 ἐλέησόν με.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
εἰς τὸν τόπον, ὃν διέθου,
ὅταν καθίσῃς, Ἐλεῆμον,
ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν,
μὴ δημοσιεύσῃς μου τὰ κεκρυμμένα,
μηδὲ κατασχύνῃς με
ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων,
ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός
καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ελπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή,
Θεοτόκε Παρθένε,
τὴν Σὴν καὶ μόνην φοβερὰν
προστασίαν αἰτοῦμαι·
σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν·
δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν
ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν
ἐκ πάσης ἀπειλῆς,
μόνη Εὐλογημένη.

Ἀφ' στ' ᾠδῆς. Κοντάκιον.**Ἦχος α'. Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.**

Οταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης
καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα
ποταμός δέ τοῦ πυρός
πρὸ τοῦ βήματος ἔλκη
καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται
καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύωνται

τότε ρῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου
καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Νεοελληνική ἀπόδοση
πρωτοπρεσβυτέρου Κων/νου Πλευράκη

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
νά κρίνῃς ὡς Κριτής
τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
Θά τρέμουν τότε τά σύμπαντα
πρό τοῦ θείου Σου Βήματος
καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάῃ.
Θά ἀνοίξουνε τότε τά θεῖα βιβλία
γιά νά δείξουνε
τοῦ καθ' ἑνός μας τίς πράξεις
τότε ρῦσαί με
ἀπό τήν ἄσβηστη φλόγα
καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Οἶκος.

Τό φοβερόν Σου κριτήριο
ἐνδυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε,
καί τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως,
φρίπτω καί πτοοῦμαι
ὑπό τῆς συνειδήσεως
τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος.
Ὅταν μέλλῃς καθέζεσθαι
ἐπί τοῦ θρόνου Σου
καί ποιεῖν τήν ἐξέτασιν,

τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἁμαρτίας
οὐδεὶς ἐξισχύσει,
ἀληθείας ἐλεγχούσης
καὶ δειλίας κατεχούσης.
Μέγα μὲν ἠγήσει τότε
πῦρ τό τῆς γεέννης,
ἁμαρτωλοὶ δὲ βρῦξουσι.
Διὸ ἐλέησον με πρό τέλους
Καὶ ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου μέ στήναι,
Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση π. Κ.Π.

Ὑπεράγαθε Κύριε,
δυμᾶμαι τὴν Ἡμέρα τῆς Κρίσεως
καὶ τό φοβερό δικαστήριό Σου.
Καί τρέμω καὶ πτοοῦμαι
ἀπό τῆ φρίκη
καθὼς μέ ἐλέγχει ἡ συνείδησή μου.
Θά καθήσης τότε
ἐπάνω στό θρόνο Σου
γιά νά κάνης τὴν Κρίση
καὶ τότε ν' ἀρνηθῆ τίς ἁμαρτίες του
δέν θά μπορέση κανεὶς,
καθὼς ἡ ἀλήθεια ἐλέγχει
κι ὁ φόβος συνέχει τοὺς πάντες.
Δυνατὴ θ' ἀκουστῆ τότε
ἡ φωνή τῆς φωτιᾶς τῆς κολάσεως
καὶ θά μου γριῖζουν οἱ ἁμαρτωλοὶ.
Γι' αὐτό πρὶν ἔρθῃ τό τέλος
λυπήσου με κι ἐλέησέ με

**Καὶ ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτᾶ δικαιοτάτε.**

Συναξάριον τοῦ Μηναίου

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων, τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπησάντων, Ἐφραΐμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, Ἐλπιδίου, Καπίτωνος καὶ Αἰδερίου.

Στίχοι

*Μὴ τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀγάλμασι κλίνων,
Ἐφραΐμ ἀγάλλῃ, τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.*

*Συρεῖς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαιμόνων,
χεῖρας διασπᾶ δεισιδαίμονος πλάνης.*

*Τριάς σύναθλος τοῦ Προφήτου τὸν λόγον,
«Εἰς μάστιγας δέδωκα τὸν νῶτον», λέγει.*

*Ἐπῆρε χεῖρας εἰς προσευχὴν Καπίτων
καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξάρας πόδας.*

*Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θεὸν χωρεῖς Πάτερ,
τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.*

*Ἐβδομάτῃ πατέρας μόρος ἤρπασεν
ἑπτὰ ἀριθμῶ.*

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Νέστωρ καὶ Ἀρκάδιος, ἐπίσκοποι Τριμυθοῦντος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

Τῆς Τριμυθοῦντος Ποιμένες καλοὶ δύο,

ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἐδέμ πόα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Ἄπλου.

Στίχοι

Γῆθεν μεταστάς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον,
τῆς ἀπλότητος πολλαπλᾶ στέφη λάβοι.

Συναξάριον τοῦ Τριωδίου

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου Παρουσίας
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
μνεῖαν ποιούμεθα.

Ὅτε κρίνων γῆν ὁ Κριτής πάντων κάθη,
τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κάμει κρίνεις.

Τῇ ἀφάτω φιλανθρωπία Σου,
Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας Σου φωνῆς
ἡμᾶς καταξίωσον
καὶ τοῖς ἐκ δεξιῶν Σου συναρίθμησον
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Ἦχος πλ. β΄.

Ὦδὴ α΄.

Βοηθός καὶ σκεπαστής
ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίαν·
οὗτός μου Θεός καὶ δοξάσω Αὐτόν.
Θεός τοῦ Πατρὸς μου καὶ ὑψώσω Αὐτόν·
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται·

Ὦδὴ γ΄.

Στερέωσον, Κύριε,

ἐπί τήν πέτραν τῶν ἐντολῶν Σου
σαλευθεῖσαν τήν καρδίαν μου,
ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καί Κύριος.

Ὦδὴ δ'.

Ἀκήκοεν ὁ προφήτης
τήν ἔλευσίν Σου, Κύριε, καί ἐφοβήθη,
ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι
καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι καί ἔλεγεν·
Ἀκήκοα τήν ἀκοήν Σου καί ἐφοβήθην·
δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ὦδὴ ε'.

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα, Φιλάνθρωπε,
φώτισον, δέομαι καί ὀδήγησον καμέ
ἐν τοῖς προστάγμασί Σου
καί διδάξόν με, Σωτήρ,
ποιεῖν τό θέλημά Σου.

Ὦδὴ στ'.

Ἐβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου
πρός τόν οἰκτίρμονα Θεόν
καί ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου
καί ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τήν ζωήν μου.

Ὦδὴ ζ'.

Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν,
ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου·
οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν,
καθώς ἐνετείλω ἡμῖν·
ἀλλά μή παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος,
ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὡδή η΄.**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν****καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.**

Ὁν Στρατιαί Οὐρανῶν δοξάζουσι
καί φρίπτει τά Χερουβείμ
καί τά Σεραφεείμ
πᾶσα πνοή καί κτίσις,
ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

«Ἡ Τιμιωτέρα».**Ὡδή θ΄. Ἦχος πλ. β΄.**

Ἀσπόρου συλλήψεως ὁ τόκος
ἀνερμήνευτος,
Μητρός ἀνάνδρου
ἄσπορος ἡ κύησις· Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις
καινοποιεῖ τάς φύσεις·
διό Σε πᾶσαι αἱ γενεαί,
ὡς Θεοῦ ἡμῶν μητέρα,
ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον ἐωθινόν στ΄

Δεικνύων ὅτι ἄνθρωπος,
Σῶτερ, εἶ κατ' οὐσίαν
ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος
βρώσεως συμμετέσχες
καί μέσον στάς ἐδίδασκες
μετάνοιαν κηρύσσειν·
εὐθύς δέ πρός οὐράνιον
ἀνελήφθης Πατέρα

καί μαθηταῖς
πέμπειν τόν Παράκλητον ἐπηγγείλω.
Ὑπέρθεε, Θεάνθρωπε,
δόξα τῇ Σῇ ἐγέρσει.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Τριωδίου

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τήν φοβεράν τῆς κρίσεως
καί ἀρρήτου Σου δόξης
ἡμέραν ἐνθυμούμενος,
φρίπτω, Κύριε, ὄλως
καί τρέμων φόβῳ κραυγάζω·
Ἐπί γῆς ὅταν ἔλθῃς,
κρῖναι, Χριστέ, τά σύμπαντα,
ὁ Θεός, μετά δόξης,
τότε οἰκτρόν
ἀπό πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας
ἐκ δεξιῶν Σου, Δέσποτα,
ἀξιώσας με στήναι.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ιδού ἡμέρα ἔρχεται
Κυρίου Παντοκράτορος·
καί τίς ὑποίσει τόν φόβον
τῆς Παρουσίας Ἐκείνου;
Ἡμέρα γάρ θυμοῦ ἐστι
καί κλίβανος καιόμενος
ἐν ᾗ Κριτής καθέζεται,
τά κατ' ἀξίαν ἐκάστω
τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τήν ὥραν τῆς ἐτάσεως
καί τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως
τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη
κατανοῶν, ὅλως τρέμω.

Καί σκυθρωπάζων κράζω Σοι·
Κριτά μου δικαιοσύνη
καί μόνη πολυέλεε
μετανοοῦντά με δέξαι
τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ**Στιχηρά**

Πέντε ἀνάστασιμα τοῦ πλ. β' ἤχου:

1

Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον·
δόξα αὐτῇ ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρός Σου, Κύριε,
ζωή καί ἀνάστασις,
ὑπάρχει τῷ λαῷ Σου.
Καί ἐπ' αὐτῷ πεποιδότες
Σέ τόν ἀναστάντα,
Θεόν ἡμῶν ὑμνοῦμεν,
ἐλέησον ἡμᾶς.

2

Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν

ἐν στερώματι τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ·

Ἡ ταφή Σου, Δέσποτα,

Παράδεισον ἤνοιξε
 τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων
 καί ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες
 Σέ τόν ἀναστάντα,
 Θεόν ἡμῶν ὑμνοῦμεν·
 ἐλέησον ἡμᾶς.

3

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν
 κατά τό πλήθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Ψαλ 150,2

Σύν Πατρί καί Πνεύματι
 Χριστόν ἀνυμνήσωμεν
 τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν
 καί πρός αὐτόν ἐκβοῶμεν.
 Σύ ζωή ὑπάρχεις
 ἡμῶν καί ἀνάστασις·
 ἐλέησον ἡμᾶς.

4

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καί κιθάρα·

Ψαλ 150,3

Τριήμερος ἀνέστης, Χριστέ,
 ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται,
 συνεγείρας τόν προπάτορα ἡμῶν.
 Διό Σε καί δοξάζει
 τό γένος τῶν ἀνθρώπων
 καί ἀνυμνεῖ Σου τήν Ἀνάστασιν.

Ἀνατολίου.

5

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῷ,

αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ·

Κύριε, μέγα καὶ φοβερόν ὑπάρχει
τῆς Σῆς Ἀναστάσεως τό μυστήριον·
οὕτω γάρ προῆλθες ἐκ τοῦ τάφου,
ὡς νυμφίος ἐκ παστάνδος,
θανάτῳ θάνατον λύσας,
ἵνα τόν Ἀδάμ. ἐλευθερώσης·
ὅθεν ἐν οὐρανοῖς ἄγγελοι χορεύουσι
καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι δοξάζουσι
τήν εἰς ἡμᾶς γενομένην
εὐσπαλαγγίαν Σου φιλάνθρωπε.

Καὶ τοῦ Τριωδίου τά ἐπόμενα τρία

Οἱ κύριοι ἄξονες τῆς συνθέσεως τῆς ἔννοιας
τῆς ἑορτῆς Ἡμέρα Κυρίου. Οἱ ὕμνοι τῆς ἑορτῆς
εἶναι θεολογικός ὑπομνηματισμός τῆς ἀπό
ἀγίου Πατέρες, ἐμπνευσμένους ποιητές.

Ἦχος πλ. β΄.

6.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

Τό δικαστήριον, ἡ Κρίσις τοῦ Θεοῦ,
ἡ δική μου τύχη!

Εννοῶ τήν ἡμέραν
ἐκείνην καὶ τήν ὥραν
ὅταν μέλλωμεν πάντες
γυμνοί καὶ ὡς κατάκριτοι
τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι·
τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα

καί τά θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται
καί οἱ νεκροί
ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται
καί ἡλικία μία πάντες γενήσονται·
καί πάντων τά κρυπτά
φανερὰ παρίστανται ἐνώπιόν Σου·
καί κόψονται καί κλαύσονται
καί εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον
ἀπελεύσονται
οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες
καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει
ὁ τῶν Δικαίων κλῆρος
εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

7.

Ανάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου,
μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήντων σου εἰς τέλος.
Ω ποία ὥρα τότε καί ἡμέρα φοβερά,
ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτής
ἐπί θρόνου φοβεροῦ!
Βίβλοι ἀνοίγονται
καί πράξεις ἐλέγχονται
καί τά κρυπτά τοῦ σκότους
δημοσιεύονται.
Ἄγγελοι περιτρέχουσιν,
ἐπισυνάγοντες πάντα τά ἔθνη.
Δεῦτε ἀκούσατε,
βασιλεῖς καί ἄρχοντες,
δοῦλοι καί ἐλεύθεροι,

ἁμαρτωλοί καί δίκαιοι,
 πλούσιοι καί πένητες,
 ὅτι ἔρχεται Κριτής,
 ὁ μέλλων κρίναι
 πᾶσαν τήν οἰκουμένην.
 Καί τίς ὑποστήσεται
 ἀπό προσώπου Αὐτοῦ,
 ὅταν ἄγγελοι παρίστανται
 ἐλέγχοντες τάς πράξεις,
 τάς διανοίας, τάς ἐνθυμήσεις,
 τά ἐν νυκτί καί ἡμέρα;
 Ὡ ποία ὥρα τότε!
 Ἄλλά πρό τοῦ φθάσαι τό τέλος,
 σπούδασον κράζουσα, ψυχή·
 Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με,
 ὡς ὁ μόνος εὖσπλαγγνος.

8.

Ἦχος πλ. δ'.

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε,
 ἐν ὅλη καρδίᾳ μου,
 διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ὁ τρόπος τῆς νηστείας

Δανιήλ ὁ προφήτης,
 ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος
 τό ἐξουσιαστικόν Θεοῦ θεωρήσας
 οὕτως ἐβόα·
 Κριτήριον ἐκάθισε
 καί βίβλοι ἠνεώχθησαν.
 Βλέπε, ψυχή μου!

Νηστεύεις;
 Τόν πλησίον σου μή ἀθέτει.
 Βρωμάτων ἀπέχη;
 Τόν ἀδελφόν σου μή κατακρίνης,
 ἵνα μή τῷ πυρί παραπεμπομένη
 κατακαῆς ὡσεὶ κηρός,
 ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός
 εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ἡ νηστεία εἶναι ἡ βασιλισσα τῶν ἀρετῶν

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί,
 τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν
 ἰδού γάρ παραγέγονε
 πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομιζουσα·
 τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα
 καὶ τῷ Δεσπότη
 καταλλάττει τοὺς πταίσαντας·
 διό μετ' εὐφροσύνης ταύτην
 ὑποδεξώμεθα
 βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ·
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον
 δοξολογοῦντάς Σε
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.

Καὶ νῦν.

«Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις ...»

Δοξολογία μεγάλη.

Ἦχος πλ. δ΄.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος ...

ἦ

Σήμερον σωτηρία...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Εἰς τὴν Εἴσοδον

Τό ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. β΄

Ἰωάν. 20, 11-18 Ὁγδοοῦ Ἐωθινό

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τό μνήμα Σου
καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
ὑπήντησας τῇ Παρθένω,
δωρούμενος τὴν ζωὴν.
Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα Σοι.

Τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ

Κοντάκιον.

Ἦχος α΄. Τόν Τάφον Σου Σωτήρ.

Οταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης
καὶ τρέμωσι τά σύμπαντα
ποταμός δέ τοῦ πυρός
πρό τοῦ βήματος ἔλκη

καί βίβλοι ἀνοίγωνται
καί τά κρυπτά δημοσιεύωνται
τότε ῥῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου
καί ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
Κριτά δικαιοῦτατε.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΣΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Α' Κορινθίους 8,8 - 9,2

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ
Ματθαῖον 25,31-46

Τό θέμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω εἶναι ἡ Δευτέρα, ἡ ἔνδοξη Ἐλευση τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον καί ἡ Μέλλουσα Κρίση, δηλαδή τό αἰώνιον μέλλον τῶν ἀνθρώπων, τῶν μέν δικαίων στήν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνώ τῶν ἀμαρτωλῶν στήν αἰώνια κόλαση. Ὁ Θεός ἔχει ὀρίσει ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν θά κρίνη τή ζωή καί τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ εὐαγγελική περικοπή πού διαβάζεται παρουσιάζει ἀπλά καί ἀνάγλυφα τόν νόμον τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης, μέ τόν ὅποιον ὁ Θεός θά κρίνη κάθε ἄνθρωπο καί τίς ἀπαιτήσεις πού

ἔχει ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους.

Ἡ ἀποστολική περικοπή ἐπίσης παρουσιάζει τὸν ἴδιο νόμο ἀπὸ μιά ἄλλη πλευρά: Ἐνῶ δηλαδή τὸ Εὐαγγέλιο δείχνει τὴ θετική ἐργασία τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ - ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ἀπόστολος δείχνει αὐτὸ πού δέν πρέπει νά κάμη ὁ Χριστιανός, γιὰ νά μὴ βλάβη τὸν ἄλλον, γιὰ νά μὴν τὸν σκανδαλίση καὶ τὸν βοηθήση ἔτσι νά χάση τὴν ψυχὴ του, γιὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς πέθανε. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δηλαδή, ὑποδεικνύει στὸν χριστιανό, ὅτι ὀφείλει νά παραιτηθῆ ἀπὸ τὰ νόμιμα δικαιώματά του, γιὰ νά μὴν σκανδαλίση τὸν ἀδελφὸ του καὶ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ παραίτηση, ἡ ἄρνηση τῶν δικαιωμάτων μου, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς θυσίας τοῦ ἑαυτοῦ μου, τὴν ὁποῖαν ὀφείλω νά κάμω γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἄλλων. Καὶ ἡ θυσία αὐτὴ μπορεῖ νά φτάση μέχρι τὸ θάνατο. Νά προσφέρω δηλαδή ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου στό Θεό γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μου, ὅπως ἔκανε ὁ Χριστὸς, οἱ Ἅγιοι, οἱ πραγματικοὶ μοναχοί, πού προσφέρουν ζωντανή θυσία στό Θεό τὸν ἑαυτό τους

ὑπὲρ τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ζωντανή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν.

Ἀντίθετα, οἱ εἰδωλολάτρες ἄλλοτε καί τώρα καί πολλοί ἀπό τοὺς χριστιανούς πού ἔχουν μόνο τό ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, ἀκολουθοῦν ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς. Παραπλανημένοι ἀπό τόν διάβολο θεοποιοῦν καί λατρεύουν θεούς πού δέν ὑπάρχουν, πράγματα πού δέν εἶναι θεοί, π.χ. τό χρῆμα, τό συμφέρον, τήν κοιλία τους, τό σῶμα τους καί τά πάθη του, τήν ὁμορφιά τους, τό ποδόσφαιρο, τόν ἀθλητισμό, τήν τέχνη, τή φιλοσοφία καί ἀκολουθοῦν κατά συνέπειαν τήν φυσική ζωή πού ἀπαιτοῦν τά πάθη τους. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ διάβολος κατορδώνει νά παρασύρη τοὺς ἀνθρώπους νά ἐκτελοῦν τό θέλημά του κι ὄχι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ δύο αὐτοί διαφορετικοί δρόμοι ἐκφράζονται μέ τή λατρεία πού προσφέρουν οἱ μὲν χριστιανοί στό Θεό, οἱ δέ εἰδωλολάτρες στοὺς δαίμονες. Ἡ χαρακτηριστική εἰκόνα κάθε μιᾶς ἀπό αὐτές τίς δύο λατρεῖες εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ τράπεζα τοῦ Θυσιαστηρίου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ἀφ' ἑτέρου ἡ «τράπεζα» - τό

θυσιαστήριο τῶν δαιμόνων, τῶν γήινων καί τῶν αἰσθητῶν ἀπολαύσεων τίς ὁποῖες εἰδωλοποιοῦμε, καί οἱ ὁποῖες ἀπομακρύνουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν ἀρχικό του προορισμό τῆς (πνευματικῆς) τρυφῆς κοντά στό Θεό. Οἱ χριστιανοί κοινωνοῦν, μετέχουν στό τραπέζι τοῦ Θεοῦ. Οἱ εἰδωλολάτρες στό θυσιαστήριο καί τό τραπέζι τῶν δαιμόνων.

Ἡ ἀποστολική περικοπή πού διαβάζεται σήμερα εἶναι μέρος ἀπό μιᾶ μεγαλύτερη ἐνότητα τῆς Α΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, τήν ἐνότητα 8,1 – 11,1. Στά τρία αὐτά κεφάλαια ὁ Παῦλος δίδει ἀπάντηση στό ἐρώτημα περί εἰδωλοθύτων πού τοῦ εἶχαν ὑποβάλλει οἱ Κορίνθιοι: **Μποροῦν οἱ χριστιανοί νά τρῶνε κρέατα πού εἶχαν προσφερθεῖ ὡς θυσίες στά εἰδωλα, ἢ ὄχι;** Τό κριτήριο πού θέτει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ, πού βλέπει τόν χριστιανό νά τρώη εἰδωλικά κρέατα καί τόν κίνδυνο πού διατρέχει νά σκανδαλιστῆ καί νά χάσῃ τήν ψυχὴ του, αὐτός, γιά τόν ὁποῖον ὁ Χριστός ἀπέθανε. Τά φαγητά κατ' ἀρχὴν δέν ἔχουν καμμιά σημασία. Ἐκεῖνα πού λερώνουν τόν ἄνθρωπο εἶναι

αυτά πού εξέρχονται από τήν καρδιά του, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, καί ὄχι αὐτά πού εισέρχονται μέ τήν τροφή ἀπό τό στόμα. Ὡστόσο ἕνας ἀπλός χριστιανός πού δέν εἶναι καλά ἐνημερωμένος, μπορεῖ νά νομίση ὅτι ἐσύ πού τρώς τέτοια κρέατα ἀπό εἰδωλικές θυσίες, λερώνεσαι καί γίνεσαι σιχαμερός καί ἀκάθαρτος. Γιατί νά τόν σκανδαλίσης;

Στό κεφάλαιο 9 ὁ Παῦλος φέρει παράδειγμα τόν ἑαυτό του, λέγοντας ὅτι, παρ' ὅτι ὡς Ἀπόστολος ἔχει κάποιες ἐξουσίες, δέν τίς χρησιμοποιεῖ χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἀντίθετα, συνεχίζει στό κεφάλαιο 10, οἱ Ἑβραῖοι, παρ' ὅλες τίς εὐλογίες καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, δέν κατόρθωσαν νά Τόν εὐχαριστήσουν, γιατί ἀκολούθησαν τίς ἐπιθυμίες τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ εἰδωλολάτρες. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος συνιστᾷ «νά ἀποφεύγετε τήν εἰδωλολατρεία». (10,14-). Ἐδῶ ἀναπτύσσει σαφῶς τήν διάκριση μεταξύ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν ὁποῖαν κοινωνοῦν οἱ χριστιανοί στήν τράπεζα τοῦ Κυρίου καί τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων πρὸς τά δαιμόνια. Δέν μπορεῖ τήν ἴδια ὥρα ὁ χριστιανός νά μετέχη καί στίς δύο τράπεζες, τοῦ Χριστοῦ καί τῶν

δαιμονίων. Καί καταλήγει στό κεφ. 11,1: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κάγω Χριστοῦ.»

**Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΤΗΣ 35^{ης} ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Α΄ Κορινθίους 8,8 - 9,2.**

«Βρώμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ.
Οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα.»

**«ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΩΝ
ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΩΝ
ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΜΑΣ»**

Εἰδωλόθυτα ἐλέγοντο τά κρέατα τῶν ζώων πού εἶχαν δυσιαστεῖ στους βωμούς τῶν εἰδώλων, τά ὅποια ἐν συνεχείᾳ προσεφέροντο στήν ἀγορά. Αὐτά ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτα ἀπό τούς χριστιανούς καί βδελυρά, ἐπειδή εἶχαν προσφερθεῖ στά εἰδωλα, δηλαδή στους δαίμονες καί γι' αὐτό τά ἀπέφευγαν.

Τό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τά εἰδωλόθυτα προβάλλεται στή σημερινή ἑορτή, ἐπειδή συνδυάζεται μέ τήν ἀποφυγή τῆς κρεωφαγίας κατά τή νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Κριτήριο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν χριστιανῶν εἶναι, τό κατά πόσον ἕνα πρᾶγμα συμβάλλει στή σωτηρία τοῦ

ἀδελφοῦ ὁ ὁποῖος βρίσκεται δίπλα μας καί μᾶς βλέπει: δέν πρέπει νά τόν σκανδαλίσωμε, ἀλλά ἀντίθετα νά τόν βοηθήσωμε νά σωθῆ. Καί ἂν χρειαστῆ γιά τή σωτηρία του νά κάνωμε αὐτή τή θυσία, ἄς μὴ φᾶμε ποτέ κρέας στή ζωή μας.

Φαίνεται καθαρά ὅτι σύμφωνα μέ τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή σχέση μας μέ τόν ἄλλον ἄνθρωπο. Θά σωθοῦμε ἢ θά κολαστοῦμε ἀπό τό ἂν βοηθήσωμε καί τούς ἄλλους νά σωθοῦν ἢ ὄχι. Τό κήρυγμα αὐτό βασιζέται πάνω στόν εὐαγγελικό νόμο τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖον προβάλλει στή σημερινή ἑορτή ἡ εὐαγγελική περικοπή τῆς μελλούσης κρίσεως. Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή στάση πού παίρνομε ἔναντι τῶν ἀδελφῶν μας.

Ὁ Ἀπόστολος κάνει μιᾶ βαδιά τομή στή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί ξεχωρίζει τή ζωή τῶν χριστιανῶν ἀπό τή ζωή τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ εἰδωλολατρεία λοιπόν ἀπό τή μιᾶ καί ἡ εὐσέβεια - ἡ ἀληθινή πίστη - ἀπό τήν ἄλλη. Ἡ ἀληθινή πίστη συνεπάγεται ζωή ἀγάπης καί συμπαραστάσεως πρὸς τόν ἄλλον ἄνθρωπο γιά νά σωθῆ. Τό κριτήριό τῆς συμπεριφορᾶς τῶν χριστιανῶν εἶναι ὅ,τι

συμβάλλει στή σωτηρία του αδελφού, ενώ τό κριτήριο τής συμπεριφοράς των ειδωλολατρών είναι ὅ,τι ἐπιθυμεί ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετο πρὸς ὅ,τι ὁ Θεὸς τοῦ ὀρίζει. Ἡ ειδωλολατρεία εἶναι ἀποστασία ἀπὸ τόν Θεό. Ὁ διάβολος παραπλανᾷ τούς ἀνθρώπους νά ἀρνηθοῦν τό Θεό καί νά ἀκολουθήσουν ἐκείνον· νά παραβαίνουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά ἐκτελοῦν τό ἀντίθετο, τοῦ δαίμονα. Αὐτοί εἶναι οἱ δύο τελείως διαφορετικοί δρόμοι. Ἡ ειδωλολατρεία ἐκφράζεται ὄχι μόνον μέ τίς δυσίες πρὸς τούς δαίμονες, ἀλλά καί μέ ζωή ἀνήθικη καί ἀκάθαρτη, βδελυρή καί σιχαμερή. Ἄλλος Θεός ὅμως ἐκτός ἀπὸ τόν ἕνα καί μοναδικό ἀληθινό Θεό δέν ὑπάρχει. Οἱ δαίμονες πλανοῦν τούς ἀνθρώπους νά λατρεύουν ἀνύπαρκτους θεούς, πίσω ἀπὸ τούς ὁποίους κρύβονται οἱ ἴδιοι, οἱ δαίμονες. Οἱ Χριστιανοί πρὸς τούς ὁποίους γράφει ὁ Παῦλος γνωρίζουν αὐτήν τήν ἀλήθεια.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν
καί μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ὅτι ἀγαθόν ψαλμός.

**Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα 8,8 - 9,2.**

Στήν Ἐκκλησία διαβάζεται τό κείμενο πού κλείνεται ἀπό δύο σειρές ἀστερίσκων. Ἐδῶ παραθέτομε ὀλοκληρωμένη τήν ἐνότητα γιά νά κατανοηθῆ πληρέστερα τό θέμα ἀπό τούς ἀδελφούς.

Ἀδελφοί,

1 **περὶ τῶν εἰδωλοθύτων,
οἶδαμεν ὅτι πάντες γινῶσιν ἔχομεν.**

Σχετικά μέ τά κρέατα τῶν
εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν, εἶναι
ἀλήθεια πώς ὅλοι ἔχομε τήν «σωστή
γνώση», ὅπως λέτε.

2 **Ἡ γινῶσις φύσιοι,
ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.**

Ἄλλ' αὐτή ἡ γνώση φουσκώνει τόν
ἄνθρωπο μέ ὑπεροψία, ἐνῶ ἡ ἀγάπη
οἰκοδομεῖ.

**Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι,
οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γινῶναι·**

Ὅταν κάποιος νομίζει πώς ξέρει κάτι
σωστά, δείχνει πώς δέν ἔμαθε τίποτα
τόσο καλά ὅσο πρέπει.

3 **εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν,
οὗτος ἔγνωσται ὑπ' Αὐτοῦ.**

Ὅταν ὁμως κάποιος ἀγαπάει τόν Θεό,
αὐτόν ὁ Θεός τόν ἔχει γνρίσει καί
αὐτός ἔχει τή σωστή γνώση.

4 **Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν**

ειδωλοθύτων

Σχετικά, λοιπόν, μέ τό ζήτημα ἄν
πρέπει νά τρώμε εἰδωλόθυτα,
οἶδαμεν ὅτι οὐδέν εἶδωλον ἐν κόσμῳ,
ξέρουμε ὅτι τά εἶδωλα δέν
ἀντιπροσωπεύουν τίποτα μέσα στόν
κόσμο

καί ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς.
κι ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός, παρά
μόνο Ἕνας.

5 Καί γάρ εἶπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ
εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς,
Διότι, κι ἄν πράγματι ὑπάρχουν
δυνάμεις πού ὀνομάζονται ἀπό ἄλλους
θεοί, εἴτε στόν οὐρανό εἴτε πάνω στή
γῆ

ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί,
καί πραγματικά οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι
πολλοὶ καί οἱ κύριοι πολλοί,

6 ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ,
γιά μᾶς ὅμως ὑπάρχει μόνο ἓνας Θεός,
ὁ Πατέρας,

ἐξ Οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς Αὐτόν,
πού εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων
καί ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεώς μας

καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
δι' Οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι' Αὐτοῦ.
καί ἓνας Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός,
μέσω τοῦ Ὁποίου δημιουργήθηκαν τά

πάντα καὶ δόθηκε σ' ἐμᾶς ἡ νέα ζωή.

7 Ἄλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις·

Ὡστόσο, δέν ἔχουν ὅλοι τή σωστή
γνώση.

τινές δὲ τῆ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου

Μερικοί μάλιστα πού δέν ἔχουν
ἀποβάλλει ἀκόμη τή συνήθεια τῆς
εἰδωλολατρίας,

ἕως ἄρτι ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι,
τρῶνε τά εἰδωλόθυτα σάν νά ἦταν
κάτι ἱερό

καὶ ἡ συνειδήσεις αὐτῶν ἀσθενῆς οὔσα
μολύνεται.

καὶ ἡ συνειδήσή τους πού εἶναι
ἀδύνατη, τούς κάνει νά νοιώθουν
μολυσμένοι.

8 Βρῶμα (δέ) ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ

Θεῷ·

Δέν εἶναι ὅμως τό φαγητό αὐτό πού
θά μᾶς παρουσιάση εὐχάριστους στό
Θεό·

οὔτε γάρ ἐάν φάγωμεν περισσεύομεν,
διότι, οὔτε ἂν φᾶμε θά εὐδοκιμήσωμε
καὶ θά προσδεύσωμε στήν ἀρετή

οὔτε ἐάν μή φάγωμεν ὑστερούμεθα.

οὔτε ἐάν δέ φᾶμε, θά μείνωμε πίσω.

9 Βλέπετε δέ

μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη

πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενουσιν.

Προσέξτε ὅμως μήπως ἡ ἐξουσία αὐτὴ
γίνει ἐμπόδιο πάνω στό ὁποῖο θά
σκοντάψουν καί θά κινδυνέψουν νά
πέσουν αὐτοί πού εἶναι ἀσθενεῖς στήν
πίστη.

10 Ἐάν γάρ τις ἴδῃ σε,
τόν ἔχοντα γνῶσιν,
ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον,
οὐχί ἡ συνείδησις αὐτοῦ
ἀσθενοῦς ὄντος
οἰκοδομηθήσεται
εἰς τό τά εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

Γιατί ἄν κάποιος δεῖ ἐσένα πού ἔχεις
τή σωστή «γνώση» νά κάθεται στό
τραπέζι κάποιου ναοῦ τῶν εἰδώλων νά
τρῶς, δέ θά παρασυρῶν ἡ συνείδησή
του ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατη, στό νά τρώῃ
καί αὐτός τά εἰδωλόθυτα;

11 Καί ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός
ἐπί τῇ σῇ γνώσει,
δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν.

Θά χαθῆ ἔτσι ὁ ἀδύνατος ἀδερφός ἀπό
τή δική σου «γνώση», γιά τόν ὁποῖο ὁ
Χριστός πέθανε.

12 Οὕτω δέ
ἀμαρτάνοντες εἰς τούς ἀδελφούς
καί τύπτοντες αὐτῶν
τήν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν

εις Χριστόν ἀμαρτάνετε.

Ἔτσι ὁμως ἀμαρτάνοντας ἀπέναντι
στούς ἀδελφούς καί πληγώνοντας τή
συνείδησή τους πού εἶναι ἀδύνατη
ἀμαρτάνετε ἀπέναντι στόν ἴδιο τό
Χριστό.

¹³ Διόπερ εἰ βρωμα

σκανδαλίζει τόν ἀδελφόν μου,
οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰώνα,
ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου
σκανδαλίσω.

Γι' αὐτό ἄν αὐτό πού τρώω
σκανδαλίζη τόν ἀδελφό μου, δέ θά
φάω κρέας ποτέ στή ζωή μου, γιά νά
μήν σκανδαλίσω τόν ἀδελφό μου.

^{9.1} Οὐκ εἰμί ἀπόστολος;

Οὐκ εἰμί ἐλεύθερος;

Δέν εἶμαι ἐγώ, γιά παράδειγμα
ἀπόστολος, δέν εἶμαι ἐλεύθερος;

Οὐχί Ἰησοῦν Χριστόν

τόν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα;

Δέν εἶδα ἀναστημένο τόν Ἰησοῦ, τόν
Κυρίό μας;

Οὐ τό ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

Δέν εἴστε σεῖς το ἔργο πού ἔκαμα γιά
τόν Κύριο;

² Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμί ἀπόστολος,

ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι

Ἄν μερικοί ἄλλοι ἀρνοῦνται νά μέ

ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, πάντως
 γιά σᾶς ὅπωςδήποτε εἶμαι·
 ἡ γάρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς
 ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

γιατί ἡ σφραγίδα πού ἀποδεικνύει τήν
 ἀποστολή μου, εἶστε σεῖς ὡς
 ἐκκλησία τοῦ Κυρίου.

Σημείωση: Γιά νά κατανοηθῆ τό θέμα
 πλήρως πρέπει νά διαβαστῆ προσεχτικά
 ἡ περικοπή ἀπό τό θ,2 ἕως τό κεφ 11
 στίχ. 1.

Ἀλληλουϊάριον

Ἦχος β'. Ψαλμός 19.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλουῖα. Ἀλληλούϊα.

Δεῦτε ἀγαλλιασόμεθα τῷ Κυρίῳ,
 ἀλαλάξομεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλουῖα. Ἀλληλούϊα.

Προφθάσωμεν τό πρόσωπον Αὐτοῦ
 ἐν ἐξομολογήσει.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλουῖα. Ἀλληλούϊα.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 25,31-46.

«Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ»

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ νά

ἀτενίσωμε τό ὄραμα τῶν ἐσχάτων, τό ὁποῖο μᾶς προσφέρει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τόν λόγο πού ἀκοῦμε στό Εὐαγγέλιο, στήν μεγάλη ἐνότητα τῶν κεφαλαίων 24 καί 25 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου.

Ὁ Κύριος τή Μεγάλη Τρίτη, λίγο πρίν ἀπό τό Πάθος Του, ἐξεφώνησε στά Ἱεροσόλυμα τήν ὁμιλία αὐτή περί τῶν ἐσχάτων, τήν ὁποῖαν οἱ θεολόγοι ὀνομάζουν «μικρή ἀποκάλυψη» ὄχι γιατί εἶναι λίγα καί περιορισμένα αὐτά πού λέγει, ἀλλά γιατί τά δύο κεφάλαια 24 καί 25 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, στά ὁποῖα περιλαμβάνεται ἡ ὁμιλία, εἶναι μικρότερα σέ ἐκταση συγκρινόμενα μέ τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, στό ὁποῖο πάλι ὁ Χριστός ὁμιλεῖ καί ὁ Ἰωάννης καταγράφει καί ἀναπτύσσει σέ 22 κεφάλαια τό ἴδιο θέμα, τά ἴδια ἀκριβῶς πράγματα, τά ὁποῖα περιέχει καί ἡ «μικρή ἀποκάλυψη».

Μέ τή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Χριστός μᾶς ἀνοίγει τήν αὐλαία τοῦ Οὐρανοῦ, γιά νά ἰδοῦμε τή μέλλουσα κρίση καί τήν ἐρχόμενη Βασιλεία Του. Περιγράφει κυρίως τήν ὄρα τῆς Κρίσεως. Πῶς θά κρίνη τούς

άνθρώπους. Τό κριτήριο μέ τό όποιο ό Θεός θά κρίνη τούς ανθρώπους είναι ή καλωσύνη και ή αγάπη πού δείχνουμε πρός τούς άλλους κατά τήν επίγεια ζωή μας. Κάθε άνθρωπος πού βρίσκεται δίπλα μας είναι ό έλάχιστος αδελφός του Κυρίου, ό ίδιος ό Θεός, ό Όποιος θά μάς κρίνη και τόν Όποιον συναντούμε στό πρόσωπο του πλησίον. Από τήν απαίτηση πού έχει ό Θεός-Κριτής τήν ώρα τής Κρίσεως από τόν κάθε άνθρωπο, φαίνεται καθαρά ό τρόπος μέ τόν όποιον απαιτεί τήν εξόφληση του χρέους πού έχουμε πρός τόν Θεό και Πατέρα μας, δηλαδή τή λατρεία μας. Ένα παράδειγμα θά μάς βοηθήση νά κατανοήσωμε τό πράγμα: Οί βασιλείς τής γης στήνουν τό άγαλμα και τήν εικόνα τους σέ διάφορα μέρη τής επικρατειάς τους και απαιτούν από τόν λαό νά εκφράση ένώπιον του άγάλματος ή τής εικόνας τους τό σεβασμό πού όφείλει στό πρόσωπο του βασιλέως. Άλλά και κάθε άνθρωπος εκφράζει τόν σεβασμό και τήν αγάπη του πρός τούς γονείς του πού βρίσκονται μακριά ή πού έχουν ήδη πεθάνει, τιμώντας τήν φωτογραφία τους, πού τούς θυμίζει τή μορφή τους. Ό Κύριος και Θεός μας, ό

Πλάστης τοῦ σύμπαντος ἔχει τοποθετήσει τὴν εἰκόνα Του στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου. Ὅποιος σέβεται τόν ἀόρατο Θεό, ὀφείλει νά δείχνη ἀγάπη καί τιμὴ στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἄρα σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του ὁ Χριστιανός τελεῖ μιά λειτουργία μέ τὴν ὁποῖαν προσφέρει σεβασμό καί λατρεία στό Θεό, διακονῶντας μέ ἀγάπη τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πού εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καί ζωντανές εἰκόνες Του. Ἔτσι ὁ βασικός νόμος τῆς ζωῆς μας εἶναι: Νά συμπεριφερόμαστε πρὸς κάθε ἄνθρωπο πού συναντοῦμε, ὅπως θά συμπεριφερόμασταν πρὸς τόν ἴδιο τό Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφέστατος:

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν Μου
τῶν ἐλαχίστων,
Ἐμοὶ ἐποιήσατε.»

Εἶπεν ὁ Κύριος:

Εἶπε ὁ Κύριος:

³¹ ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ

καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' Αὐτοῦ,
ὅταν θά ἔρθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου μέ
ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια καί θά

Τόν συνοδεύουν ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης Αὐτοῦ
θά καθίσῃ στό μεγάλοπρεπο θρόνο
Του.

32 **καὶ συναχθήσονται ἔμπροσθεν Αὐτοῦ**
πάντα τὰ ἔθνη

καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων,

Τότε θά συνταχτοῦν μπροστά Του
ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θά τούς ξεχωρίσῃ
ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα
ἀπὸ τῶν ἐρίφων·

ὅπως ξεχωρίζει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα
ἀπὸ τὰ κατσίκια.

33 **καὶ στήσει**

τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ,

τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

Τὰ πρόβατα θά τὰ τοποθετήσῃ στὰ
δεξιά Του καὶ τὰ κατσίκια στὰ
ἀριστερά Του.

34 **Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς**

τοῖς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ·

Θά πῆ τότε ὁ βασιλιάς σ' αὐτούς πού
βρίσκονται στὰ δεξιά Του:

Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός Μου,

«ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τόν

Πατέρα Μου

κληρονομήσατε

τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν

ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

κληρονομήστε τή βασιλεία πού σᾶς
ἔχει ἐτοιμαστῆ ἀπό τήν ἀρχή τοῦ
κόσμου.

35 Ἐπίνασα γάρ

καί ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καί Μοῦ δώσατε νά
φάω,

ἐδίψησα καί ἐποτίσατέ Με·

δίψασα καί Μοῦ δώσατε νά πιῶ,

ξένος ἦμην καί συνηγάγετέ Με·

ἦμουν ξένος καί Μέ περιμαζέψατε,

36 γυμνός καί περιεβάλετέ Με·

γυμνός καί Μέ ντύσατε,

ἠσθένησα καί ἐπεσκεψασθέ με·

ἄρρωστος καί Μ' ἐπισκεφτήκατε,

ἐν φυλακῇ ἦμην καί ἤλθετε πρός με.

φυλακισμένος κι ἦρθατε νά Μέ δῆτε».

37 Τότε ἀποκριθῆσονται Αὐτῷ οἱ δίκαιοι,
λέγοντες·

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν οἱ ἄνθρωποι
τοῦ Θεοῦ

Κύριε, πότε Σε εἶδομεν πεινῶντα

καί ἐθρέψαμεν;

ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν;

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε νά πειναῖς καί

Σέ θρέψαμε ἢ νά διψᾷς καί Σοῦ

δώσαμε νά πιῆς;

38 Πότε δέ Σε εἶδομεν ξένον

καί συνηγάγομεν;

ἢ γυμνόν καί περιεβάλομεν;
 Πότε Σέ εἶδαμε ξένο καί Σέ
 περιμαζέψατε ἢ γυμνό καί Σέ
 ντύσαμε;

39 Πότε δέ Σε εἶδομεν ἀσθενῆ,
 ἢ ἐν φυλακῇ,
 καί ἤλθομεν πρὸς Σε;

Πότε Σέ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ
 φυλακισμένο κι ἤρθαμε νά Σέ δοῦμε;»

40 Καί ἀποκριθεῖς ὁ Βασιλεύς,
 ἔρεῖ αὐτοῖς:

Κι ὁ βασιλιάς θά τούς ἀπαντήσῃ
 Ἀμήν λέγω ὑμῖν,
 ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
 ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν Μου
 τῶν ἐλαχίστων, Ἐμοί ἐποιήσατε.

«Σᾶς βεβαιώνω πώς ἀφοῦ τά κάνατε
 αὐτά γιά ἕναν ἀπό τούς ἄσχημους
 ἀδερφούς Μου, τά κάνατε γιά Μένα».

41 Τότε ἔρεῖ καί τοῖς ἐξ εὐωνύμων·
 ὕστερα θά πῆ καί σ' αὐτούς στά
 ἄριστερά Του:

Πορεύεσθε ἀπ' Ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι
 εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον,
 τό ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ
 καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

«φύγετε ἀπό μπροστά Μου,
 καταραμένοι· πηγαίνετε στήν αἰώνια
 φωτιά πού ἔχει ἐτοιμαστεῖ γιά τό

διάβολο καὶ τοὺς δικούς του.

42 Ἐπίνασα γάρ

καὶ οὐκ ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καὶ δέ Μοῦ δώσατε νά
φάω,

ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ Με·

δίψασα καὶ δέ Μοῦ δώσατε νά πιῶ,

43 ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ Με·

ἤμουν ξένος καὶ δέ Μέ περιμαζέψατε,
γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με·

γυμνός καὶ δέ Μέ ντύσατε,

ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ

καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ Με.

ἄρρωστος καὶ φυλακισμένος καὶ δέν
ἤρθατε νά Μέ δῆτε».

44 Τότε ἀποκριθήσονται Αὐτῷ καὶ
αὐτοί, λέγοντες·

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν κι αὐτοί:

Κύριε, πότε Σε εἶδαμε πεινῶντα,

ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν,

ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ,

καὶ οὐ διηκονήσαμεν Σοι;

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε πεινασμένο, ἢ
διψασμένο, ἢ ξένο ἢ γυμνό, ἢ
ἄρρωστο, ἢ φυλακισμένο καὶ δέ Σέ
ὑπηρετήσαμε;»

45 Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων·

Καὶ θά τοὺς ἀπαντήσῃ:

Ἄμῃν λέγω ὑμῖν,

ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε
ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων,
οὐδέ Ἐμοί ἐποιήσατε.

«Σᾶς βεβαιώνω πῶς ἀφοῦ δέν τά
κάνατε αὐτά γιά ἕναν ἀπό τούς
ἄσημους ἀδερφούς Μου, δέν τά κάνατε
οὔτε γιά Μένα».

46 **Καί ἀπελεύσονται οὗτοι**

εἰς κόλασιν αἰώνιον,
οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωήν αἰώνιον.

Καί αὐτοί θά πᾶνε στήν αἰώνια
τιμωρία ἐνῶ οἱ δίκαιοι στήν αἰώνια
ζωή.

*Καί καθ' ἐξῆς ἡ συνέχεια τῆς Θείας
Λειτουργίας*

* * *

**ΕΜΜΕΤΡΗ ΑΠΟΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ
ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ**

*Ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἀρχ. Λεοντίου Χατζηκώστα
«Διακονικό Κυριακοδρόμιο»*

31 «Όταν, μ' ὄλη τή δόξα Του
θά ἔρθει ὁ Γιός τ' Ἀνθρώπου
κι ὄλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
θά Τόν περιστοιχιίζουν,
σέ θρόνο μεγαλόπρεπο
ἐνδοξος θά καθίσει.

32 Μπροστά σ' Αὐτόν θά μαζωχτοῦν
τότε τῆς γῆς τὰ ἔθνη

- καὶ θὰ χωρίσει ἔμπειρα
τὸν ἕνανε ἀπ' τὸν ἄλλο,
καθὼς χωρίζει ὁ βοσκὸς
τὰ πρόβατα ἀπ' τὰ γίδια.
- 33 Δεξιὰ Του θᾶν' τὰ πρόβατα
κι ἄριστερὰ τὰ γίδια.
- 34 Τότε θὰ πεῖ ὁ βασιλιάς
σὲ κείνους στὰ δεξιὰ Του:
«Περάστε τοῦ Πατέρα μου,
ἔσεῖς εὐλογημένοι,
γιὰ νὰ κληρονομήσετε
αἰώνια βασιλεία
ποὺ ἐτοιμάστηκε γιὰ σᾶς
ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.
- 35 Γιατὶ ἐγὼ σὰν πείνασα,
μοῦ δώσετε νὰ φάω,
σὰ διψασμένος βρέθηκα,
μοῦ δώσετε νὰ πιῶ.
- 36 Γυμνὸς καὶ μοῦ προσφέρετε
γιὰ ντύσιμό μου ροῦχα.
Ξένος καὶ μοῦ προσφέρετε
κατάλυμα καὶ δεῖπνο.
Ἄρρωστος κι ἤρθετε μεμιᾶς
ἐμὲ νὰ ἐπισκεφτεῖτε.
Στὴ φυλακὴ κρατούμενος
ἤρθετε νὰ μὲ δεῖτε».
- 37 Τότε σ' Αὐτὸν οἱ δίκαιοι
θὰ ποῦν ἀπορημένοι.
«Πότε καὶ ποῦ Σὲ εἶδαμε,
Κύριε, πεινασμένο

- καὶ Σοῦ προσφέραμε τροφή
ἔμεῖς νὰ ξεπεινάσεις;
Ἦ διψασμένο καὶ νερὸ
Σοῦ δώσαμε νὰ πιεῖς;
- 38 Ἐένο καὶ Σοῦ προσφέραμε
κατάλυμα μαζί μας;
Γυμνὸ κι ἔμεῖς καλύψαμε
τὴ γύμνια Σου μὲ ροῦχα;
- 39 Φυλακισμένο ἢ ἄρρωστο
κι ἤρθαμε νὰ Σὲ δοῦμε;».
- 40 Ὁ βασιλιάς στοὺς δίκαιους
τότε θ' ἀποκριθεῖ:
«Στοὺς πονεμένους μου ἀδελφούς
ἢ κάθε προσφορά σας
σ' Ἐμὲ τὸν Ἴδιο κρίνεται
πὼς εἶναι γινωμένη».
- 41 Σ' ἐκείνους ἀπ' τ' ἀριστερὰ
κατόπι θὰ μιλήσει:
«Ἀπὸ μπροστά μου φύγετε,
ὦ, σεῖς καταραμένοι
γιὰ τὴν αἰώνια κόλαση
ποῦναι ἐτοιμασμένη
γιὰ τὸν ἀντάρτη διάβολο
καὶ τοὺς ὁμόφρονές του.
- 42 Γιατὶ μοῦ ἀρνηθήκατε
στὴν πείνα μου ψωμί
κι οὔτε νερὸ μοῦ δώσετε
τὴ δίψα μου νὰ σβύσω.
Στὴ γύμνια μου ἀρνηθήκατε
ροῦχο νὰ τὴν καλύψει.

- 43 Περαστικός κατάλυμα
δὲ βρήκα ἐγὼ κοντά σας.
Ἄρρωστος ἀπὸ σᾶς κανεῖς
νὰ μὲ παρηγορήσει.
Στὴ φυλακὴ πού εἶχα ριχτεῖ,
δὲν εἶχα ἐπίσκεψή σας.
- 44 Ἐκεῖνοι τότε θὰ τοῦ ποῦν
ὄλοι τους μ' ἓνα στόμα.
«Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε
ζητιάνο ἢ διψασμένο,
ξένο, γυμνὸ ἢ ἄρρωστο,
σὲ φυλακὴ ριγμένο
καὶ περιποίηση καμιά
δὲν κάναμε σ' Ἐσένα;».
- 45 Τότε θὰ τοὺς ἀποκριθεῖ
Ἐκεῖνος δίχως οἶχτο:
«Στοὺς πονεμένους μου ἀδερφοὺς
σὰν δὲν ἔχετε δώσει,
τὸ ἴδιο μήτε καὶ σ' ἐμὲ
δὲν ἔχετε προσφέρει.
- 46 Τότε αὐτοὶ σὲ κόλαση
αἰώνια θὰ ριχτοῦνε
κι οἱ δίκαιοι σ' ἀνέσπερη
τρυφὴ θὰ ὀδηγηθοῦνε.

**ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ
ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ
ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ**

*Ὁ διάλογος Λειτουργοῦ καὶ Λαοῦ
στὴν ἀρχὴ τῆς ἀναφορᾶς*

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Ἐχομεν πρὸς τὸν Κύριον.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄξιον καὶ δίκαιον.

Ὁ χερουβικός ὕμνος

Οὶ τὰ Χερουβεῖμ
μυστικῶς εἰκονίζοντες
καὶ τῇ ζωοποιῷ Τριάδι
τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες
πᾶσαν τὴν βιοτικήν
ἀποδώμεθα μέριμναν,
ὡς τὸν Βασιλέα τῶν ὄλων
ὑποδεξόμενοι.

Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως
δορυφορούμενον τάξεσιν.
Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Ἀπόσπασμα

ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας

1. **Π**ιστεύω
2. **Κ**αὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Μονογενῆ

3. **Κ**αί ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. . . .
7. **Κ**αὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς,
Οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. . . .
10. **Ὁ**μολογῶ ἐν Βάπτισμα
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. **Π**ροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. **Κ**αὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
Ἀμήν.

Κάθισμα γ' ὠδῆς

Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
καὶ ἡ κρίσις δικαία
τά ἔργα μου δεινά·
ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάσωσον
καὶ κολάσεως λύτρωσαι·
ρῦσαι, Δέσποτα,
τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
καὶ ἀξιώσον
ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
Κριτὰ δικαιοσύνη.

Κοντάκιον.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.

Ὁταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης
καὶ τρέμωσι τά σύμπαντα

ποταμός δέ τοῦ πυρός
 πρό τοῦ βήματος ἔλκη
 καί βίβλοι ἀνοίγωνται
 καί τά κρυπτά δημοσιεύονται
 τότε ρῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσθέστου
 καί ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Νεοελληνική ἀπόδοση

πρωτοπρεσβυτέρου Κων /νου Πλευράκη

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
 Σέ προσμένω νά ἔλθης,
 νά κρίνης ὡς Κριτής
 τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
 Θά τρέμουν τότε τά σύμπαντα
 πρό τοῦ θείου Σου Βήματος
 καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάη.
 Θά ἀνοίξουνε τότε τά θεία βιβλία
 γιά νά δείξουνε
 κάθε ἀνθρώπου τίς πράξεις
 τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἄσθηστη φλόγα
 καί ἀξιώσέ με νά βρεθῶ δεξιὰ Σου,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Τά ἔσχατα - Ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων

Ὁ κόσμος καί οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ

ΤΟ 7^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ

Τό κείμενο ἀπό τήν ἐκδόση
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
καί ἡ μετάφραση τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας
1997

Εν ἔτει πρώτῳ
Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων
Δανιήλ ἐνύπνιον εἶδε,
καί αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ
ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ,
καί τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν·

Τόν πρῶτο χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ
Βαλτάσαρ στή Βαβυλώνα, ὁ Δανιήλ,
ἐκεῖ πού κοιμόταν στό κρεβάτι του,
εἶδε ὄνειρα καί ὁράματα. Ἀργότερα, τά
ἔγραψε ὅλα καί τά διηγήθηκε:

«Ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν»
Τό ὄραμα τῶν τεσσάρων θηρίων
καί τοῦ ἐπουράνιου κριτηρίου
μέ τόν προαιώνιο Θεό.

Τό ὄραμα εἰκονίζει τόν ἀλληλοσπαραγμό
καί τήν ἀλληλοεξόντωση τῶν ἐπιγεῖων
βασιλέων καί τῶν κρατῶν των μέσα στά ἴδια
τους τά βασίλεια. Τήν εἰκόνα καί τή μοῖρα τοῦ
κοσμικοῦ κράτους, τοῦ θηρίου. Τό ἴδιο θέμα
ἔχομε καί στήν Καινή Διαθήκη, στήν
Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου.

α) Τά τέσσερα θηρία

- 2 **Ἐγὼ** Δανιήλ
 ἐθεώρουν ἐν ὄραματί μου τῆς νυκτὸς
 καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ
 προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν
 τὴν μεγάλην.

Μιά νύχτα, εἶδα σέ ὄραμα ὅτι οἱ
 τέσσερις ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ
 συνετάραξαν τὴ μεγάλη θάλασσα,

- 3 **Καὶ** τέσσαρα θηρία μεγάλα
 ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης
 διαφέροντα ἀλλήλων.
 καὶ τέσσερα μεγάλα θηρία ἔβγαιναν
 ἀπ' αὐτὴν, τό ἓνα διαφορετικό ἀπό τό
 ἄλλο.

Τό πρῶτο θηρίο

- 4 **Τὸ** πρῶτον ὡσεὶ λέαινα,
 καὶ πτερὰ αὐτῆ ὡσεὶ ἀετοῦ.
 Τό πρῶτο ἦταν σάν λιοντάρι ἀλλά
 εἶχε φτερά ἀετοῦ.

Ἐθεώρουν
 ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς,
 καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς
 καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη,
 καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῇ.
 Παρατηροῦσα, μέχρις ὅτου τὰ φτερά
 του ἀποσπάστηκαν ἀπ' αὐτό· μετὰ
 σηκώθηκε ἀπὸ τό ἔδαφος καὶ
 στάθηκε στά δύο του πόδια. Ἦταν σάν
 ἄνθρωπος καὶ τοῦ δόθηκε ἀνθρώπινος

νοῦς.

Τό δεύτερο θηρίο

- 5 Καὶ ἰδοὺ θηρίον δεύτερον
ὅμοιον ἄρκω,
Τό δεύτερο θηρίο ἦταν ὅμοιο μέ
ἀρκούδα.
καὶ εἰς μέρος ἐν ἐστάθῃ,
καὶ τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς
ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς,
Ἦταν μισοσηκωμένο καὶ στό στόμα
του, ἀνάμεσα στά δόντια του
κρατοῦσε τρία πλευρά
καὶ οὕτως ἔλεγον αὐτῇ·
ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλὰς.
καὶ ἡ διαταγή πού πῆρε ἦταν: «Σήκω
καὶ φάγε κρέας πολύ».

Τό τρίτο θηρίο

- 6 Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν
καὶ ἰδοὺ θηρίον ἕτερον
ὡσεὶ πάρδαλις,
Μετά, ἐκεῖ πού κοιτάζα εἶδα ἓνα ἄλλο
θηρίο ὅμοιο μέ λεοπάρδαλη.
καὶ αὐτῇ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ
ὑπεράνω αὐτῆς,
καὶ τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ,
καὶ ἐξουσία ἐδόθη αὐτῇ.
Εἶχε στή ράχη του τέσσερα φτερὰ
πουλιοῦ καὶ τέσσερα κεφάλια καὶ τοῦ
δόθηκε ἐξουσία νά κυριαρχῇ.

Τό τέταρτο θηρίο

- 7 Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν
καὶ ἰδοὺ θηρίον τέταρτον
φοβερόν καὶ ἔκθαμβον
καὶ ἰσχυρόν περισσῶς,
Μετά ἀπ' αὐτό εἶδα ἓνα τέταρτο θηρίο
φοβερό καὶ τρομερό καὶ δυνατό
περίσσεια
καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι,
ἔσθιον καὶ λεπτῦνον
καὶ τὰ ἐπίλοιπα
τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει.
μέ μεγάλα σιδερένια δόντια, πού
ἔτρωγε καὶ συνέτριβε κι ὅ,τι ἀπόμεινε
τό καταπατοῦσε μέ τὰ πόδια του.
Καὶ αὐτὸ διάφορον περισσῶς
παρὰ πάντα τὰ θηρία
τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ,
καὶ κέρατα δέκα αὐτῷ.
Αὐτὸ τό θηρίο ἦταν διαφορετικό ἀπ'
ὅλα τὰ προηγούμενα καὶ εἶχε στό
κεφάλι του δέκα κέρατα.
- 8 Προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ,
καὶ ἰδοὺ κέρας ἕτερον μικρόν
ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν,
Παρατηροῦσα τὰ κέρατά του καὶ
ξαφνικά εἶδα ἓνα ἄλλο μικρὸ κέρατο
νά ξεφυτρῶνῃ ἀνάμεσά τους.
καὶ τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ

ἔξερριζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ,
καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ
ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου
ἐν τῷ κέρατι τούτῳ
καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

Καὶ τρία ἄλλα ἀπὸ τὰ προηγούμενα
κέρατά του ξερριζώθηκαν. Τὸ μικρὸ
αὐτὸ κέρατο εἶχε ἀνθρώπινα μάτια
καὶ στόμα πού λαλοῦσε λόγια
ἀλαζονικά.

**6) Τὸ ἐπουράνιο Κριτήριον
καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν**

Ἡ ἐμφάνιση καὶ παρουσία τοῦ Κυρίου. Νά
ποιός εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ αἰώνιος Βασιλεὺς
καὶ Κριτής.

- 9 Ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν,
καὶ ὁ Παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο,
Συνέχισα νὰ παρατηρῶ, μέχρις ὅτου
τοποθετήθηκαν θρόνοι καὶ κάθησε ὁ
Προαιώνιος.
καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών,
καὶ ἡ θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ
ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν.
Τὸ ἔνδυμά του ἦταν λευκὸ σάν τὸ
χιόνι καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του
καθαρό μαλλί.
ἽΟ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός,
οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον·
10 Ποταμὸς πυρός

εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ·

Ὁ θρόνος του ἦταν ἀπό φλόγες
φωτιᾶς· οἱ τροχοί του ζωντανή φωτιά
πού τρέχει. Πύρινος ποταμός κυλοῦσε
μπροστά του.

χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ,
καὶ μύριαι μυριάδες

παρειστήκεισαν αὐτῷ· (Θ. Λειτ. Μ. Βασιλείου)

Ἐκατομμύρια ὄντα τὸν ὑπηρετοῦσαν
καὶ δισεκατομμύρια ἔστεκαν δίπλα
του.

κριτήριον ἐκάθισε,
καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν.

Κάθισε, λοιπόν, γιὰ νὰ κάμη
δικαστήριο κι ἀνοίχτηκαν τὰ βιβλία.

11 Ἐθεώρουν τότε

ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων,
ὧν τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐλάλει,

ἕως οὗ ἀνηρέθη τὸ θηρίον
καὶ ἀπώλετο,

καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ

ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός.

Τότε, καθὼς παρατηροῦσα, εἶδα ὅτι
ἐξαιτίας τῶν ἀλαζονικῶν
λόγων πού ξεστόμιζε τὸ
κέρατο, σκοτώθηκε τὸ τέταρτο
θηρίο καὶ χάθηκε καὶ τὸ πτώμα του
ρίχτηκε στή φωτιά.

12 Καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων

μετεστάθη ἡ ἀρχή,
καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς
ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ.

Ἀφαιρέθηκε κι ἀπὸ τὰ ἄλλα θηρία ἡ
ἐξουσία, ἀλλὰ τοὺς δόθηκε μᾶκρος
ζωῆς γιὰ ἓνα ὀρισμένο χρονικό
διάστημα.

**γ) Ἡ Δόξα τῆς βασιλείας
τοῦ «Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»**

13 Ἐθεώρουν ἐν ὄραματι τῆς νυκτός
καὶ ἰδοὺ
μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ
ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν

Τὰ ὄραματά μου συνεχίζονταν στή
διάρκεια τῆς νύχτας: Εἶδα λοιπόν
μέσα στὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ νά
ἐρχεται κάποιος πού ἔμοιαζε μέ
ἄνθρωπο·

καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν
ἔφθασε
καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη.

ἔφτασε μέχρι τὸν Προαιώνιο καὶ
ὁδηγήθηκε μπροστά του.

14 Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχή
καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία,
καὶ πάντες οἱ λαοί,
φυλαί, γλῶσσαι
αὐτῷ δουλεύουσιν.

Σ' Αὐτόν δόθηκαν ἐξουσία καὶ δόξα

καί βασιλεια, ὥστε ὅλοι οἱ λαοί, κάθε
ἐθνικότητας καί γλώσσας, νά
ὑποταχθοῦν σ' Αὐτόν.

Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ
ἐξουσία αἰώνιος,
ἥτις οὐ παρελεύσεται,
καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ
οὐ διαφθάρησεται.

Ἡ ἐξουσία Του θά εἶναι αἰώνια κι
ἀτελεύτητη καί τό βασιλείο Του δέν
θά καταστραφῆ ποτέ.

Ἡ σημασία τοῦ ὁράματος

*Ὁ πολέμος τοῦ κόσμου
κατά τῶν ἁγίων τοῦ Ὑψίστου
οἱ ὁποῖοι θά παραλάβουν τήν αἰώνια βασιλεία*

15 Ἐφρίξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου,
ἐγὼ Δανιήλ,
καί αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου
ἐτάρασσόν με.

Ἐγώ, ὁ Δανιήλ, τρόμαξα τότε καί τά
ὁράματα πού ἔβλεπα μέ συνετάραξαν

16 Καί προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων
καί τήν ἀκρίβειαν ἐζήτησαν
παρ' αὐτοῦ μαθεῖν
περὶ πάντων τούτων.

καί πλησίασα ἕναν ἀπό κείνους
πού βρίσκονταν ἐκεῖ καί ζητοῦσα ἀπ'
αὐτόν νά μάθω μέ ἀκρίβεια τί
σήμαιναν ὅλα αὐτά.

Καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκριβείαν
καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων
ἐγνώρισέ μοι:

Καὶ μοῦ εἶπε τὴ σημασία τους καὶ
μοῦ φανέρωσε τὴν ἐξήγησή τους:

17 Ταῦτα τὰ θηρία

τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα,
τέσσαρες βασιλείαι

ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς,

Αὐτά τὰ τέσσαρα μεγάλα θηρία, μοῦ
εἶπε, «εἶναι τέσσαρις βασιλιάδες
πού θά ἐμφανιστοῦν στή γῆ.

18 αἱ ἀρδῆσονται:

καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν
ἅγιοι Ὑψίστου¹

καὶ καθέξουσιν αὐτὴν

ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων.

Αὐτές θά ἀρδοῦν – θά ἀφανιστοῦν.

Καὶ θά παραλάβουν τὴ βασιλεία οἱ

Ἄγιοι τοῦ Θεοῦ καὶ θά τὴν

κρατήσουν γιὰ πάντα σ' ὅλους τοὺς

αἰῶνες.»

19 Καὶ ἐζήτησαν ἀκριβῶς

περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου,

ὅτι ἦν διαφέρον παρὰ πᾶν θηρίον,

φοβερὸν περισσῶς,

οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ

¹ Νά σέ ποιούς ἀνήκει τό ἐνδοξο μέλλον! Νά τό αἰώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ!

καὶ οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ.

Ζητοῦσα νά μάθω μέ ἀκρίβεια τή σημασία τοῦ τετάρτου θηρίου, πού ἦταν διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα, ἀφάνταστα τρομερό. Τά δόντια του ἦταν σιδερένια καί τά νύχια του χάλκινα.

Ἐσθίον καὶ λεπτῶνον

καὶ τὰ ἐπίλοιπα

τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει·

Ἐτρωγε καὶ συνέτριβε καὶ τά ὑπόλοιπα τά καταπατοῦσε μέ τά πόδια του.

20 Καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ
τῶν δέκα

τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ
καὶ τοῦ ἐτέρου τοῦ ἀναβάντος
καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία,
Κυρίως ἐνδιαφερόμουν νά μάθω γιὰ
τά δέκα κέρατα πού ἦταν στήν
κεφαλῇ του καὶ γιὰ κείνο πού
ξεφύτρωσε καὶ ξερίζωσε τρία ἀπό τά
προηγούμενα.

κέρας ἐκεῖνο,

ὧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα

λαλοῦν μεγάλα

καὶ ἡ ὄρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν.

Ἐκεῖνο πού εἶχε μάτια καὶ στόμα πού
λαλοῦσε λόγια ἀλαζονικά καὶ ἡ

ἐμφάνισή του ἦταν μεγαλύτερη ἀπό
τῶν ἄλλων.

21 Ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρασ ἐκεῖνο
ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων
καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς,
Ἐβλεπα ὅτι τὸ κέρατο ἐκεῖνο ἔκανε
πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ
καὶ τούς νικοῦσε.

22 ἕως οὗ ἦλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν
καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν
ἁγίοις ἘΨίστου,
Ὡσπου ἦρθε ὁ Προαιώνιος κι ἔδωκε
τὴν κρίση καὶ τὸ δίκαιο στοὺς Ἁγίους
(στό λαό τοῦ Θεοῦ).

Καὶ ὁ καιρὸς ἐφθασε
καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.
Ἔτσι, ὅταν ἐφθασε ὁ κατάλληλος
καιρὸς, παρέλαβαν τὴ βασιλεία οἱ
Ἅγιοι, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ.

23 Καὶ εἶπε·
Τὸ θηρίον τὸ τέταρτον,
βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῆ,
Ἡ ἀπάντηση πού μου δόθηκε ἦταν ἡ
ἀκόλουθη: Τὸ τέταρτο θηρίο θά εἶναι
μιὰ τετάρτη βασιλεία πάνω στή γῆ,
ἣτις ὑπερέξει
πάσας τὰς βασιλείας
καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν
γῆν

καὶ συμπατήσῃ αὐτὴν καὶ κατακόψει.
 πού θά διαφέρει ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες καὶ
 θά καταφάγη ὀλόκληρη τὴ γῆ, θά
 τὴν καταπατήσῃ καὶ θά τὴν
 συντρίψῃ.

- 24 **Καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ,
 δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται,
 Τὰ δέκα κέρατά του εἶναι δέκα
 βασιλιάδες πού θά προέλθουν ἀπ'
 αὐτὴν τὴ βασιλεία.**

καὶ ὀπίσω αὐτῶν
 ἀναστήσεται ἕτερος,
 ὃς ὑπεροίσει κακοῖς
 πάντας τοὺς ἔμπροσθεν,
 καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει·
 Πίσω ὅμως ἀπ' αὐτοὺς θά
 παρουσιαστῇ ἓνας ἄλλος βασιληᾶς,
 πού θά ὑπερτερῇ στίς κακίες ἀπ'
 ὅλους τοὺς προηγούμενους καὶ θά
 καταβάλλῃ τρεῖς ἀπ' αὐτούς.

- 25 **καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσῃ
 καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσῃ
 καὶ ὑπονοήσῃ τοῦ ἀλλοιωσαὶ
 καιροὺς καὶ νόμον.**

Θά ξεστομίσῃ λόγια ἐναντίον τοῦ
 ὑψίστου Θεοῦ καὶ θά καταδιώξῃ τοὺς
 ἁγίους τοῦ Ὑψίστου καὶ θά βάλῃ στό
 νοῦ του ν' ἀλλάξῃ τίς γιορτές καὶ τοὺς
 νόμους.

Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ
 ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν
 καὶ ἡμισυ καιροῦ.

Καὶ θά παραδοθῶν στά χέρια του γιὰ
 τριάμισυ χρόνια.

Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου

26 Καὶ τὸ κριτήριον καθίσει
 καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι
 τοῦ ἀφανίσει καὶ τοῦ ἀπολέσει
 ἕως τέλους.

Καὶ μετὰ θά στηθῆ τὸ οὐράνιο
 δικαστήριον· καὶ θά τοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ
 ἐξουσία καὶ θά ἀφανιστῆ καὶ θά
 καταστραφῆ γιὰ πάντα.

27 Καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία
 καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων
 τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ
 ἐδόθη ἀγίοις Ὑψίστου,

Ἡ βασιλεία, ἡ ἐξουσία καὶ ἡ
 μεγαλοπρέπεια ὅλων τῶν βασιλείων
 κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θ' ἀποδοθῶν
 στὸν ἅγιο λαὸ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ·

Καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ
 βασιλεία αἰώνιος,
 καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ
 αὐτῶ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούονται.

Ἡ βασιλεία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ θά εἶναι
 αἰώνια κι ὅλοι οἱ ἄρχοντες θά τὸν
 ὑπηρετοῦν καὶ θά τὸν ὑπακούουν.

28 Ἐως ὧδε τὸ πέρασ τοῦ λόγου.
 Ἐγὼ Δανιήλ,
 οἱ διαλογισμοί μου
 ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με,
 Ἐδῶ τελειώνει ὁ λόγος μου. Ἐμένα τόν
 Δανιήλ γιά πολὺ μέ συνετάραζαν οἱ
 διαλογισμοί μου
 καὶ ἡ μορφή μου ἠλλοιώθη ἐπ' ἐμοί,
 καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα.
 καὶ ἀλλοιώθηκε τὸ πρόσωπό μου·
 συγκράτησα ὅμως στό μυαλό μου ὅλα
 ὅσα εἶδα.

ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι
 Ὄταν μέλλης ἔρχεσθαι,
 κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι,
 Κριτὰ δικαιοσύνη,
 ἐπὶ θρόνου δόξης Σου καθεζόμενος,
 ποταμὸς πύρινος πρό τοῦ Σοῦ βήματος
 καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας,
 παρισταμένων Σοι
 τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων,
 ἀνθρώπων κρινομένων τε
 φόβῳ, καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε·
 τότε ἡμῶν φεῖσαι
 καὶ μοίρας καταξίωσον, Χριστέ,
 τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγγνος,

πίστει δυσωποῦμέν Σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται,
 φανερωθήσονται πράξεις
 ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν
 τοῦ ἀστέκτου βήματος· διηγήσει δέ
 ἡ κοιλάς ἅπασα φοβερωῶ βρύγματι
 τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα
 τοὺς ἁμαρτήσαντας
 ταῖς αἰωνίζουσαις κολάσεσι
 τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ Σου
 παραπεμπομένους καὶ ἄπρακτα
 κλαίοντας, οἰκτίρμον·
 διό Σε δυσωποῦμεν, Ἄγαθέ·
 φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων Σε,
 μόνη πολυέλεε.

Ἡγήσουσι σάλπιγγες
 καὶ κενωθήσονται τάφοι
 καὶ ἐξαναστήσεται
 τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα φύσις ἅπασα·
 οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι,
 προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι·
 οἱ ἁμαρτήσαντες
 τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες
 εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
 καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι.
 Κύριε τῆς δόξης,
 οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
 καὶ τῆς μερίδος ἀξιώσον
 τῶν ἠγαπηκότων Σε.

Κλαίω και ὀδύρομαι,
 ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω
 τό πῦρ τό αἰώνιον,
 σκότος τό ἐξώτερον καί τόν τάρταρον,
 τόν δεινόν σκώληκα,
 τόν βρυγμόν αὐθίς τε
 τῶν ὀδόντων καί τήν ἄπαυστον
 ὀδύνην μέλλουσαν
 ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι
 καί Σέ τόν Ὑπεράγαθον
 γνώμη πονηρᾶ παροργίσασιν·
 ὦν εἷς τε καί πρῶτος
 ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
 ἀλλά, Κριτά, τῷ ἐλέει Σου
 σῶσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

(Δανιήλ 7, 9-10,26)

Ἦταν τίθωνται θρόνοι
 καί ἀνοίγωνται βίβλοι
 καί Θεός εἰς κρίσιν καθέζεται,
 ὃ ποῖος φόβος τότε!
 Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ
 καί ποταμοῦ πυρός ἔλκοντος,
 τί ποιήσομεν τότε
 οἱ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
 ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι;
 Ὅταν δέ ἀκούσωμεν καλοῦντος Αὐτοῦ
 τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρός
 εἰς βασιλείαν,

ἁμαρτωλούς δέ ἀποπέμποντος
 εἰς κόλασιν
 τίς ὑποστήσεται
 τήν φοβεράν ἐκείνην ἀπόφασιν;
 Ἄλλά, μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ,
 ὁ Βασιλεύς τῶν αἰώνων,
 πρὶν τό τέλος φθάσῃ
 διά τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας,
 ἐλέησόν με.

Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρύς.

Τό δίδαγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Τάς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολάς
 οὕτω πολιτευθῶμεν·
 πεινῶντας διαθρέψωμεν,
 διψῶντας ποτίσωμεν,
 γυμνοῦς περιβαλώμεθα
 ξένους συνεισαγάγωμεν,
 ἀσθενοῦντας καί τοὺς ἐν φυλακῇ
 ἐπισκεψώμεθα·
 ἵνα εἴπη καί πρὸς ἡμᾶς
 ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τήν γῆν·
 Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου,
 κληρονομήσατε
 τήν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν.

Θεοτοκίον. Ἦχος βαρύς.

Υπό τήν σῆν, Δέσποινα, σκέπην
 πάντες οἱ γηγενεῖς
 προσπεφευγότες βοῶμεν σοι·

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν
 ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων
 καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠχος πλ. δ'.

Οἶμοι, μέλαινα ψυχή!
 ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις;
 ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι;
 τί οὐκ ἐνθυμῆ
 τὴν φοβερὰν ὥραν τοῦ θανάτου;
 τί οὐ τρέμεις ὅλη
 τό φρικτὸν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος;
 Ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθῆσῃ;
 Τὰ ἔργα Σου παρίστανται
 πρὸς ἔλεγχόν Σου·
 αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι.
 Λοιπὸν, ὦ ψυχή,
 ὁ χρόνος ἐφέστηκε,
 δράμε, πρόφθασον,
 πίστει βόησον·
 ἡμαρτον, Κύριε, ἡμαρτόν Σοι·
 ἀλλ' οἶδα, φιλάνθρωπε,
 τό εὐσπλαγγνόν Σου·
 ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μή χωρίσῃς με
 τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως
 διὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Θεοτοκίον. ᾠχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε,
 ἡ τὸν Θεόν ἀφράστως
 συλλαβοῦσα σαρκί,

Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
 Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις
 δέχου, Πανάμωμε·
 ἢ πᾶσι χορηγοῦσα
 καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,
 νῦν τάς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη,
 δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
 ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
 ὀρδρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
 πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
 ναόν φέρον τοῦ σώματος
 ὄλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρρον
 εὐσπλάγγῳ Σου ἐλέει.

Θεοτοχίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσπραῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὄλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἦχος πλ. β'.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν

ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τὴν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλὰ θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας Σου
 ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ Σοι·
 ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Ἦχος α΄.

Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
 καί ἡ κρίσις δικαία
 τά ἔργα μου δεινά·
 ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
 προφθάσας με διάσωσον
 καί κολάσεως λύτρωσαι·
 ρῦσαι, Δέσποτα,
 τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
 καί ἀξιώσον
 ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τόν πάντων ποιητήν
 καί Θεόν Σου καί Κτίστην,
 πανάμωμε Ἄγνή,
 διά Πνεύματος θείου
 ἐν μήτρα Σου ἐχώρησας
 καί φθορᾶς δίχα τέτοκας·
 Ὅν δοξάζοντες,

Σέ ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε,
ὡς παλάτιον
τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης
καί κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἦχος πλ. β΄.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν
καί θρηνηῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς.
Πῶς ἀπολογήσομαι
τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ;
Ποία δέ παρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ
ὁ ἄσωτος ἐγώ;
Εὐσπλαγχνε Πάτερ,
Υἱέ Μονογενές,
τό Πνεῦμα τό ἅγιον,
ἐλέησόν με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
εἰς τὸν τόπον, ὃν διέθου,
ὅταν καθίσῃς, Ἐλεῆμον,
ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν,
μή δημοσιεύσης μου τὰ κεκρυμμένα,
μηδέ κατασχύνης με
ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων,
ἀλλὰ φεῖσαί μου ὁ Θεός
καί ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ελπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή,
Θεοτόκε Παρθένε,

τὴν Σὴν καὶ μόνην φοβεράν
 προστασίαν αἰτοῦμαι·
 σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν·
 δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν
 ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν
 ἐκ πάσης ἀπειλῆς,
 μόνη Εὐλογημένη.

Ἦχος α΄.

Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.

Ὁταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
 ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης
 καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα
 ποταμός δέ τοῦ πυρός
 πρό τοῦ βήματος ἔλκη
 καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται
 καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύονται
 τότε ῥῦσαί με
 ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσθέστου
 καὶ ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σοῦ με στῆναι,
 Κριτὰ δικαιοσύνη.

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση

τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου

Κων/νου Πλευράκη

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
 Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
 νά κρίνῃς ὡς Κριτῆς
 τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
 Θά τρέμουν τότε τὰ σύμπαντα

πρό τοῦ θείου Σου Βήματος
καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάη.
Θά ἀνοίξουνε τότε τά θεῖα βιβλία
γιά νά δεῖξουνε
καθ' ἑνός μας τίς πράξεις
τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἄσθηστη φλόγα
καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Οἶκος.

Τό φοβερόν Σου κριτήριο
ἐνδυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε,
καί τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως,
φρίπτω καί πτοῦμαι
ὑπό τῆς συνειδήσεως
τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος.
Ὅταν μέλλης καθέζεσθαι
ἐπί τοῦ θρόνου Σου
καί ποιεῖν τήν ἐξέτασιν,
τότε ἀρνεῖσθαι τάς ἁμαρτίας
οὐδεῖς ἐξισχύσει,
ἀληθείας ἐλεγχούσης
καί δειλίας κατεχούσης.
Μέγα μὲν ἠγήσει τότε
πῦρ τό τῆς γεέννης,
ἁμαρτωλοὶ δέ βρῦξουσιν.
Διό ἐλέησον με πρό τέλους
Καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου μέ στήναι,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Νεοελληνική ἀπόδοση π. Κ.Π.

Υπεράγαθε Κύριε,
 θυμᾶμαι τὴν Ἡμέρα τῆς Κρίσεως
 καὶ τό φοβερό δικαστήριό Σου.
 Καί τρέμω καὶ πτοοῦμαι ἀπὸ τῆ φρίκη
 καθὼς μέ ἐλέγχει ἡ συνείδησή μου.
 Θά καθήσης τότε
 στό θρόνο τῆς δόξης Σου
 γιὰ νά κάνης τὴν Κρίση
 καὶ τότε δέν θά μπορέση κανεὶς
 νά ἀρνηθῆ τίς ἀμαρτίες του
 καθὼς ἡ ἀλήθεια θά ἐλέγχει
 κι ὁ φόβος θά συνέχη τούς πάντες.
 Δυνατά δ' ἀκούεται τότε
 ὁ ἤχος τῆς φωτιᾶς τῆς κολάσεως
 καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ θά μουγγρίζουν
 ἀπὸ τρόμο!
 Γι' αὐτό πρὶν ἔρθῃ τό τέλος
 λυπήσου με κι ἐλέησέ με
Ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτᾶ δικαιοτάτε.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως
 καὶ ἀρρήτου Σου δόξης
 ἡμέραν ἐνθυμούμενος,
 φρίπτω, Κύριε, ὅλως
 καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω·
 Ἐπί γῆς ὅταν ἔλθῃς,
 κρῖναι, Χριστέ, τά σύμπαντα,

ὁ Θεός, μετά δόξης,
τότε οἰκτρόν
ἀπό πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας
ἐκ δεξιῶν Σου, Δέσποτα,
ἀξιώσας με στήναι.

Ἔτερον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται
Κυρίου Παντοκράτορος·
καί τίς ὑποίσει τόν φόβον
τῆς Παρουσίας Ἐκείνου;
Ἡμέρα γάρ θυμοῦ ἐστί
καί κλίβανος καιόμενος
ἐν ἧ Κριτῆς καθέζεται,
τά κατ' ἀξίαν ἐκάστω
τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τήν ὥραν τῆς ἐτάσεως
καί τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως
τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη
κατανοῶν, ὅλως τρέμω.
Καί σκυθροπάζων κράζω Σοι·
Κριτά μου δικαιοτάτε
καί μόνε πολυέλεε
μετανοοῦντά με δέξαι
τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἦχος πλ. β΄.

Τό δικαστήριον, ἡ Κρίση τοῦ Θεοῦ,
ἡ δική μου τύχη!

Εννοῶ τήν ἡμέραν
ἐκείνην καί τήν ὥραν
ὅταν μέλλωμεν πάντες
γυμνοί καί ὡς κατάκριτοι
τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι·
τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα
καί τά θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται
καί οἱ νεκροί
ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται
καί ἡλικία μία πάντες γενήσονται·
καί πάντων τά κρυπτά
φανερὰ παρίστανται ἐνώπιόν Σου·
καί κόψονται καί κλαύσονται
καί εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον
ἀπελεύσονται
οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες
καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει
ὁ τῶν Δικαίων κληρὸς
εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ω ποία ὥρα τότε καί ἡμέρα φοβερά,
ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτής
ἐπί θρόνου φοβεροῦ!
Βίβλοι ἀνοίγονται
καί πράξεις ἐλέγχονται
καί τά κρυπτά τοῦ σκότους
δημοσιεύονται.
Ἄγγελοι περιτρέχουσιν,

ἐπισυνάγοντες πάντα τά ἔθνη.

Δεῦτε ἀκούσατε,
 βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες,
 δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι,
 ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι,
 πλούσιοι καὶ πένητες,
 ὅτι ἔρχεται Κριτῆς,
 ὁ μέλλων κρίναι
 πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.

Καὶ τίς ὑποστήσεται
 ἀπὸ προσώπου Αὐτοῦ,
 ὅταν ἄγγελοι παρίστανται
 ἐλέγχοντες τὰς πράξεις,
 τὰς διανοίας, τὰς ἐνδυμήσεις,
 τὰ ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα;

ὦ ποία ὥρα τότε!

Ἀλλά πρό τοῦ φθάσαι τό τέλος,
 σπούδασον κράζουσα, ψυχή·
 Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με,
 ὡς μόνος εὐσπλαγγνος.

Ὁ τρόπος τῆς νηστείας

Δανιήλ ὁ προφήτης,
 ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος
 τό ἐξουσιαστικόν Θεοῦ θεωρήσας
 οὕτως ἐβόα:

Κριτήριον ἐκάθισε
 καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν.

Βλέπε, ψυχή μου!

Νηστεύεις;

Τόν πλησίον σου μή ἀθέτει.
 Βρωμάτων ἀπέχη;
 Τόν ἀδελφόν σου μή κατακρίνης,
 ἵνα μή τῷ πυρί παραπεμπομένη
 κατακαῆς ὡσεὶ κηρός,
 ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός
 εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ.

Ἦχος α'.

Ἡ νηστεία εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί,
 τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν·
 ἰδοὺ γάρ παραγέγονε
 πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομιζουσα·
 τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα
 καὶ τῷ Δεσπότη
 καταλλάττει τοὺς πταίσαντας·
 διό μετ' εὐφροσύνης ταύτην
 ὑποδεξώμεθα
 βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ·
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον
 δοξολογοῦντάς Σε
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.